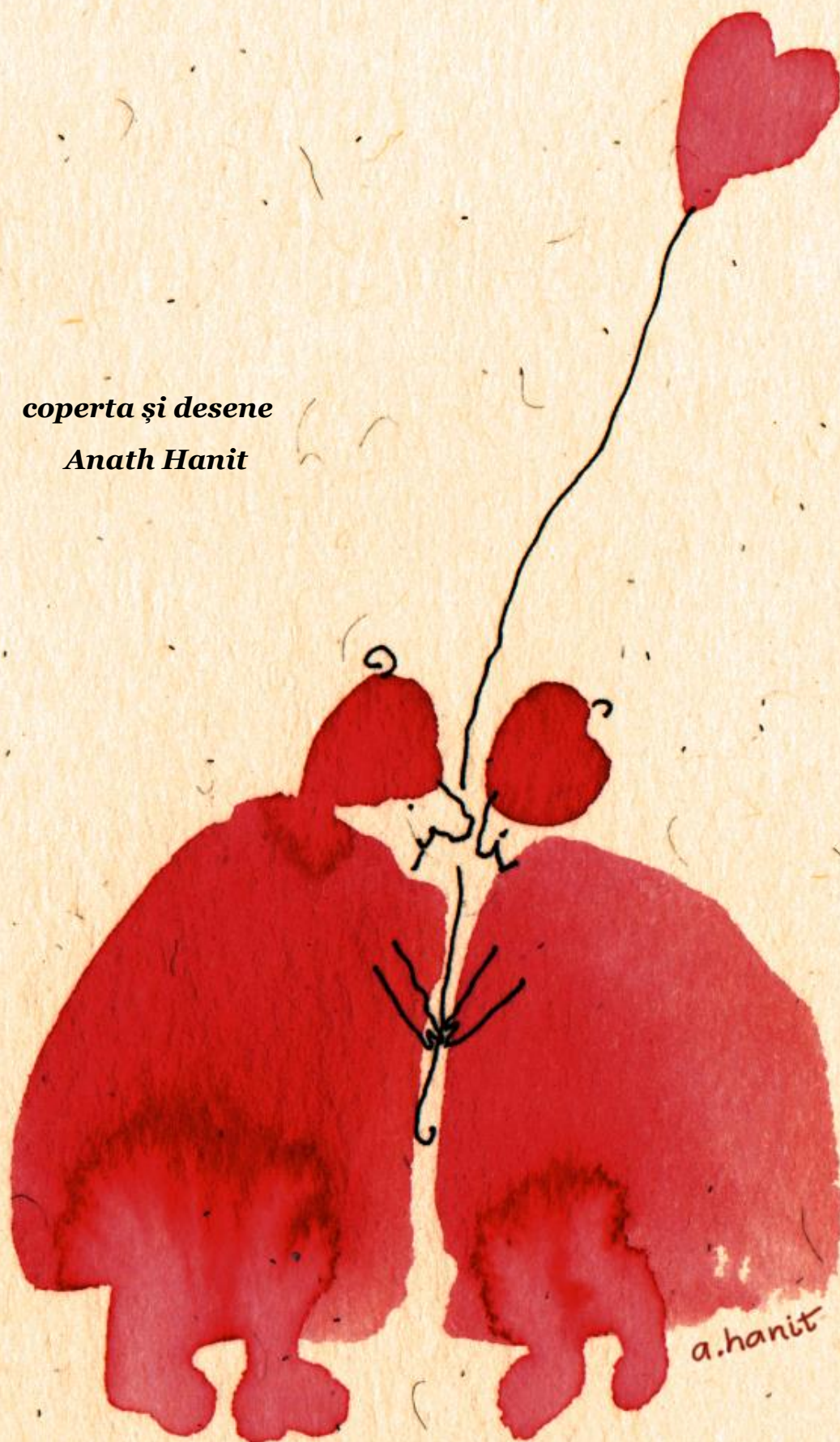

Cele mai frumoase poeme

Un proiect internațional SAGA 2023 – Editor: Adrian Grauenfels

coperta și desene

Anath Hanit

Dumitru Ichim

PSALM NEPREȚIOS, AL PIETREI

Că-i lacrima căinței, de perlă-ades se spune.
Prin focul de catarsis, tot ce e lut distilă!
E semnul ce ia forma neînțelesei rune,
Dar semiprețioasa e-o piatră mai subtilă.

Opalul, calcedonul, onix, heliotropul...
Din alfabet - doar semnul hieraticului verde!
Otrăvii nu-i bei oala, ci-o ispitești cu stropul,
Dând setei saramură, asemeni mării, cer de

Stihie-a răzbunării! Dar cine se răzbună?
În gemă-aceeași umbră, ce-o-mbracă vara nucul!
Nu-i de ajuns haraciul din sânge stors pe strună?
Supus, ți-a-ntins grumazul, cerșind nebun
papucul!

O semiprețioasă, smaraldului nu-i vatră;
Ca tine va rămâne, chiar strălucind, tot piatră!

*

Liviu Antonesei

Ehyeh asher chych

la pas, în trap și apoi în galop,
călătoria prin vremuri sporește,
într-o clipită crizantemele alungă
curcubeul fragil al lalelelor,
ești drumul, călărețul și timpul...

vechile legi se zdrențuie, au goluri,
să nu-ți spui, nicicînd, numele adevărat,
să nu te auzi silabisind în gînd
ego sum qui sum, nici măcar sinele
să nu joace impetuos pe scenă...

nu tînji după calda ei apropiere,
rămîi departe, cît mai departe
de capătul care atrage ca un magnet,
ca o uriașă putere neîntrupată...

hoarde de gingașe libelule năvălesc
peste livezile verzi de papură –
dacă ai veni, în muguri s-ar preface!
rămîi acolo, departe, fruct zadrnic...

Ilustrații – NightCafe-AI,

Internet, Baruch Elron, Wangechi Mutu, Anath Hanit, Peter Albu, Germaine Richier, Branth Yarin, Tudor Banuș, Maz Tzinman

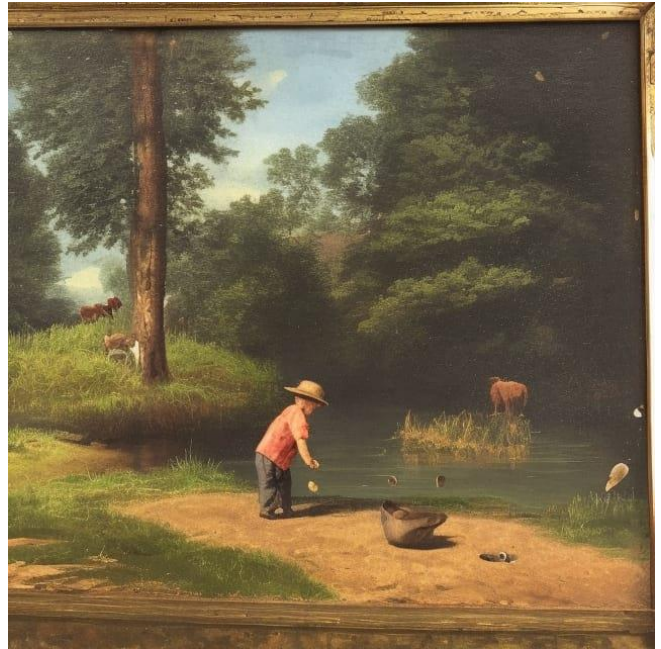

Peisaj din secolul al XIX-lea cu iaz

Ilustrații AI – un experiment SAGA

Vă aflați într-o pictură în aer liber.

În curtea unui grajd
o fermă îndeasă fânul
dintr-un snop inepuizabil
pentru animalele permanent mulțumite.

La iaz
un băiat cu o cămașă maro înflorată
pescuiește cu o răbdare infinită.

Tu nu ești infinită;

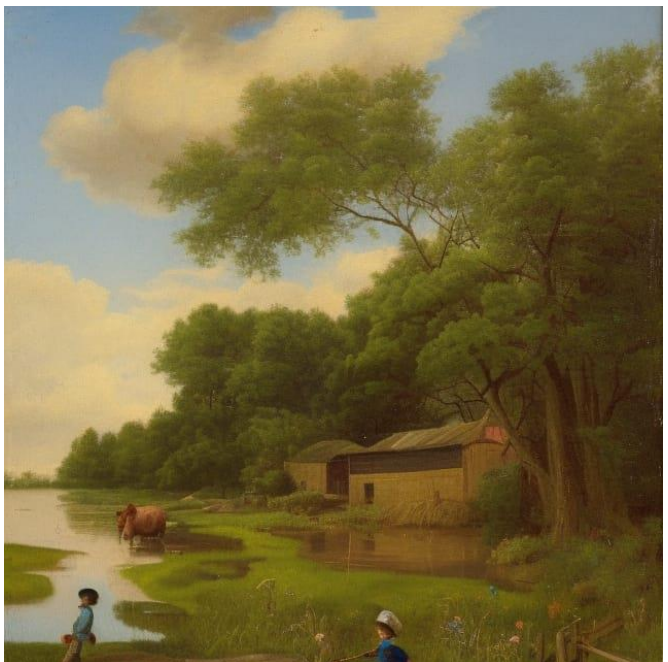
stai lângă băiat, plictisită,
privind spre punctul de dispariție
în pășunile galbene și mov.

Dar pictorul, într-un singur, mult așteptat
moment de nemulțumire,
a tras iarba peste tine

și acum, unde ești îngropată
o vacă cu sete infinită
bea din iaz.

Text: AG

Joel Ozy

traducere din ebraică

Poezie postumă a lui Ionatan Ghefen care va apare curând într-o carte.

PREA APROAPE

N-avem încotro prieteni, în situația noastră și la vârsta noastră mulți prieteni mor în jurul nostru.

Precum un incendiu în pădure care se răspândește repede.

Și tu n-ai încotro să evadezi sau unde să te ascunzi.

Câteodată este un prieten vechi, cunoscut din copilărie, de la școală sau de la armată cu care nu te-ai întâlnit ani de zile.

Dar se întâmplă ca acesta să fie cineva iubit și drag, cu care abia acum o săptămână ai stat la o șuetă și ați râs împreună.

Ca-n război, când inamicul aruncă o grenadă și soldatul care fugea în tranșeu înaintea ta, deodată a căzut.

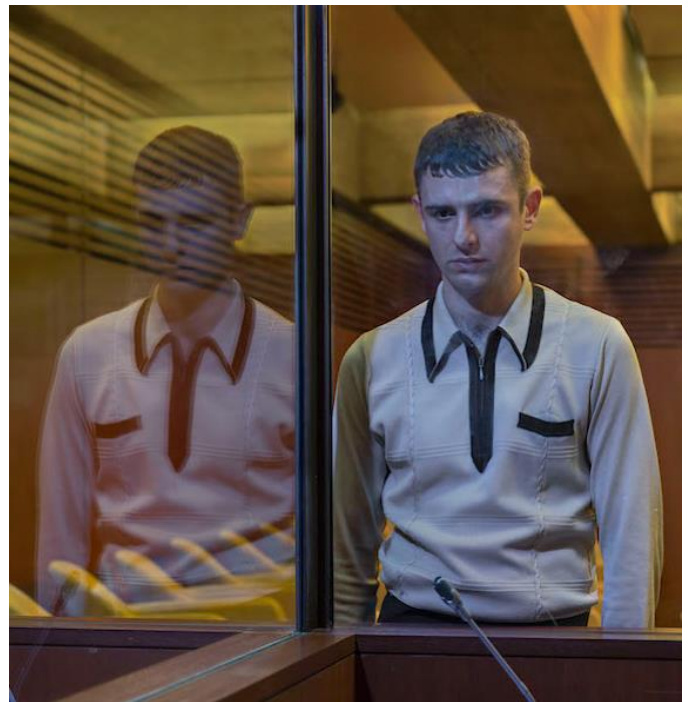
Și pe tine, printr-o minune nu te-a rănit, ai continuat să lupți și nu-ți vine să crezi că ai rămas în viață.

Câteodată moartea lovește pe cineva aproape ție,

-atât de aproape,

-aproape de tot,

-prea aproape.

Art: Wangechi Mutu →

Veronica Pavel Lerner

Nemuriri

spectre albe de salcâm
s-au cernit
spre sus
cerul curge-n infinit
timp supus

o statuie s-a topit
moale-n
bronzuri reci
acul cercuiește-n ceas
ore seci

florile sunt curcubeu
pomii
dans și zbor
în tot verdele din jur
vise dor

toarse din fluid stelar
câteva iubiri
suflă și aprind
spre cer
nemuriri

Veronica Pavel Lerner
Canada

Adrian Grauenfels

Un scenariu de război

El își trase un fir de iarbă
prin tâmplă,
murise și se-nfingea în pământ
cu fiecare val de toamnă
sub migratoare stoluri de schije.

Niște străini semnaseră cândva
ultimul tratat de pace,
dar la el ploua cu noroi
în toate diminețile,
deasupra lui creștea
un câmp de lucernă albastră.

am tras cu cuțitul o brazdă
pleoapa mea
murise și se zbătea să plutească
cu fiecă migrație numărăm stoluri
stupi goi, albine discutând strategii
nimeni nu mai muncea de când venise pacea
se zvonea despre un gnom desculț
care ne caută, despuiat de toamnă

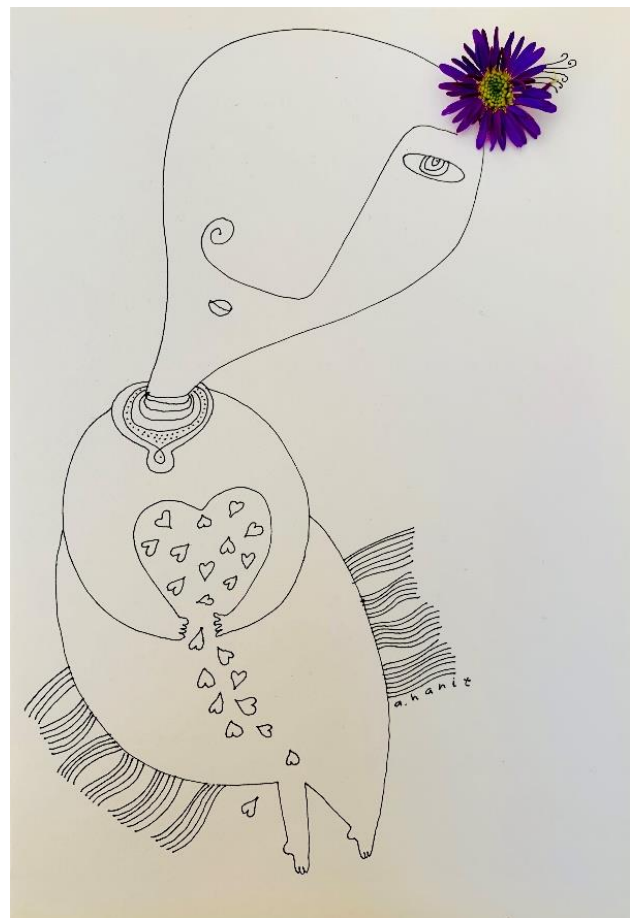
deasupra mea creșteau
femei vorbind latina...

Ezra Pound, "Erat Hora"

"Mulțumesc, de-ar veni orice."
Apoi ea se-întoarse
Și, cum de pe florile aplecate raza de soare
Se stinge când vântul le urcă într-o parte,
Așa de la mine s-a dus de îndat'. Nu, de-ar
veni orice,
O oră a trecut prin lumină de soare și nici
măcar zeii măreți
Nu se pot mândri cu ceva atât de înalt
Cum e să fi urmărit ora aceea când a trecut.

- traducere de Catalina Franco -

Cum se bea cafeaua pe lună

Julia Henriette Kakucs

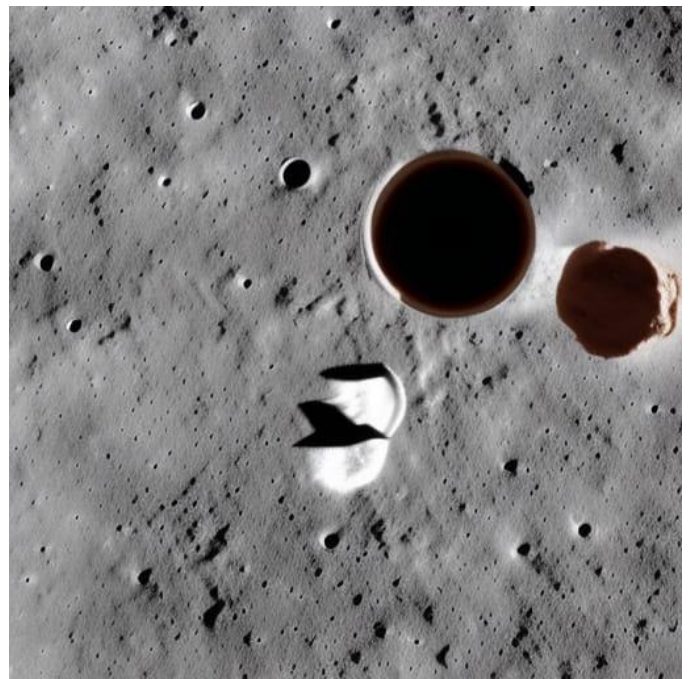
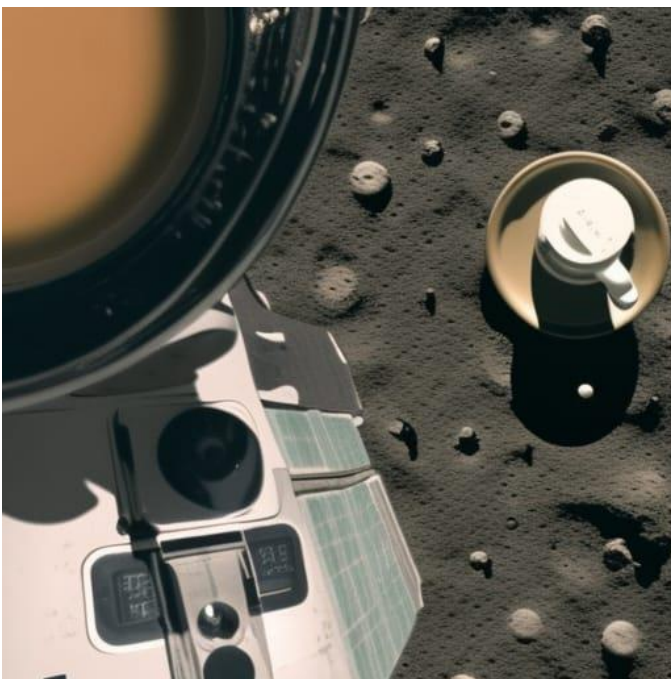
Întâi se macină colțul unei stele,
apoi se amestecă în ea lacrima unui nor
cu ajutorul unei gene căzute pe obrazul unei
visătoare.

Se așteaptă trecerea unei comete arzătoare
înfierbântând cu ea cuvintele nespuse.

Ținând în căuș cea mai mică stea a
universului,

se sorb încet literele, apoi silabele,
lăsând inima să le transforme
în poezie...

Germania

Mirela Nicoleta Crăciun

Destin imperfect (redundanță)

Din lumea toată, cu o stea
plecăm și noi, pleacă și ea
în locul decupat de cer
pluteste-ncet, vârtej de ger.

Și-apoi coboară-ncetișor
s-aducă vara-n ochii care nu mai dor
s-o scrie vag, pe-o frunză-n verde-n crâng
c-am fost aici, în vremea unui gând.

În locul meu, cârlesc un cer
de pe un nor deșiră ploaia
vârtejul lacrimii de dor
în trup de floare vin,
în zborul imperfect
și-n urma răsucită-n glod, încet
mă cuibăresc în lanul verii-n grâu
și urc... un abur fin, mieri, tacit
ca să străbată azi din tâmpla mea în cer
un mac, săgeată-n Răsarit atins
o inimă din vis, pulsândă m-a trezit.

sunt boțul de pământ
și-n palme
viața strâng,
sămânță-n ochii de copil
devin.

Mai 2023

Daniela Herbei

Iubitule,
auzi cum tună?
mă ia în brațe și-mi șoptește
să nu mă tem de o furtună
când cerul lumii mă iubește
iubitule,
mai spune-mi
că luna mă privește
împrăștiind surâsuri
prin cer spuzit de stele
încondeind apusuri
iubitule,
șoptește-te
când mi-e cer întunecat
și cântă cucuveaua-n miez de zi
când tună calmul explodând
și liniștea mi-o putrezi
iubitule,
gândește-mă
în zile când mi-e ploaie
când mi-e nor și-întunecat
îmi șterge lacrimile în șiroaie
sărutându-le pe urme, apăsat
iubitule,
mai pune încă de-o poveste
căci e frig și nu-i lumină
când viața iar îmi joacă feste
întoarce tu, domol, o pagină
iubitule,
mi-e întuneric
un sentiment palpabil iar mă joacă
mă sperie enumerând confuzii
sau pașii înainte doar mi-i toacă
centrând și recentrând iluzii
iubitule,
păstrează clipa în care-ți sunt îmbrățișare
proiectată printre rugile înaltului ceresc
păstrează clipa în care-ți sunt rază de soare
și îți șoptesc la nesfârșit că te iubesc...

Adela-Adriana Moscu (USA)

E ziua copiilor, mama
si-mi e atât de dor de tine,
de timpul cand eram doar o copila.
Degeaba plâng,
tu tot plecata într-un veci rămâi
iar eu copil
nu voi mai fi vreodată....

Sa-mi celebrez copiii mei e timpul,
Dar ei plecați departe cu-ale lor . . .
Raman îngândurată si tot plâng.
Mi-e dor de tinerețe și de vatră,
Macar chitara mea mă lasă sa o strâng . . .

E unu Iunie si vreau sa cant pe străzi
Doar pasarelelor si pomilor ce mă-nțeleg
TU DOAMNE DUMNEZEULE,
m-auzi ?
DĂ-mi DOAMNE ceea ce
TU vrei să-mi dai . . .
May THY WILL BE my will !

Phillis Levin Păpădie (dandelion)

Floare feroce
Aruncată afară
Dinte de leu
Călător viclean
Înrădăcinat în cruzime
Dinte de leu
Supraviețuitor înfricoșător
Otrăvit, călcat, vânat cu sulița
Dinte de leu
Exilat care se întoarce la domnie prin
Legiuni de iarbă
Dinte de leu
Pe un impuls de moment
Căsătorindu-se cu vântul
Dinte de leu
Se instalează
Pentru a da un nou decret
Dinte de leu
Să treci prin poarta viselor
Dând din coada ta somptuoasă
Dinte de leu
Frunză zimțată în loc de dinte
Cu mușcătura numelui tău
Dinte de leu
Coama ta o nebuloasă
Născută din galaxii de aur
Dinte de leu
O pernă gri
Care conține nenumărate stele
traducere AG

Indira Spătaru

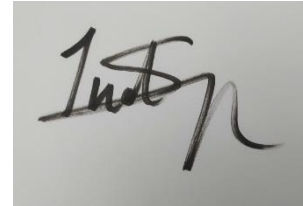
Stația dintre nori

Întotdeauna am fost grăbită
dar tu ai plecat înainte
pe spinare de lup
înspre ceața cea deasă.

Cronometrez amintirile, maratonul anilor
au trecut deja 3 peste genele plânse.
Cineva a pariat,
Sufletul slobozind printre aștri!
Sar, mă agăț de marfarul vieții,
cătred spirit, de-acum!
neantul l-am lăsat pasager pentru scurta
vacanță
respirația e o fugă de Bach!
Ruine preumblu precum o placă de granit
mergătoare
Contemplan stele și cruci
epitaful e urare de viață!
Ce-am iubit :
cioburi și oase
lehamite-dor.

De-aș fi regizorul lumii
Te-aș învia într-o secvență eternă
Să-mi mai spui
despre mașina ta de spălat
de copt pâine, de adormit, mașina ta de
murit!
Bântuie lobul urechii, odăile irișilor,
fantomă la Operă!
Să glumim!
Să oftăm!
Să dorim!
Va trece fără tine secolul
peste iarba mlădie, peste mușchii tatuați.

Albaștrii ochi au secăt, dar tot aprind în ai
mei
pofta ta de viață
e un urlet
e un zvâcnet pe cer!

Vancea Codruța Adriana

Moartea lui Narcis

Departa un sculptor bătrân sculptează pe
acel Narcis,
frumos și unic chip din spațiul semizeilor
Lemnul e cald și moale în mâna bătrânului,
lăsând dalta să-și facă jocul cum i-o fi
norocul

Narcis devine viu mult mai târziu pentru
a-și vedea chipul în lumina lunii
Lângă lac el stă înmărmurit de mândria- i
frumusețe

și pare pregătit să își atingă ochii, fața
E copleșit de iubire, amorțit de tot de la
brâu în sus,

se apleacă prea mult spre ceea ce vede,
iar lacul tăcut și neprietenos îl înghite în
taina lui pentru vecie

Pe mal rămas un sculptor
părăsit și obosit

(Oradea)

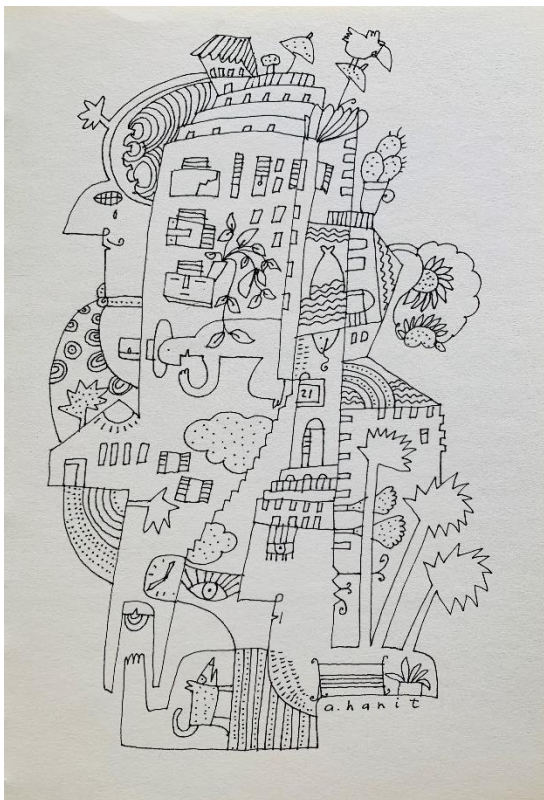

Ion Cuzuioc

La răspântie

A murit, a murit de bătrânețe,
de plictiseală, de moarte bună,
să-l petreacă pe ultim drum
au venit doar rudele apropiate,
copiii de la prima soție,
copiii de la a doua și a treia, nurorile,
o droaie de nepoți și strănepoți,
foștii colegi de lucru mai în vârstă
demult au plecat la Domnul,
cei mai tineri au și uitat de el,
cu toții crezând ca s-a dus și el din viață,
au uitat de el și cunoscuții,
vecinii și chiar rudele mai îndepărtate,
ei, dar el, răposatul,
nu-și făcea probleme din asta,
nu-i mai păsa cine a venit
să-și ia rămas bun de la el,
era indiferent la cele ce se întâmplă
în jurul trupului său,
dar nu erau indiferenți
copiii lui de la cele trei soții,
pe copii îi frământa o singură întrebare,
unde să-l îngroape,
lângă care soție, căci din câte știau ei
toate i-au fost dragi tatălui?
Unii insistau c-ar fi mai bine
să-l înmormânteze lângă prima soție,
alții lângă a doua sau a treia,
căci și ele au fost iubite în egală măsură,
și nurorile s-au dat cu părerea
că n-are importanță lângă cine va fi groapa,
principalul să fie înmormântat,
nici nepoții nu și-au făcut
probleme cu înmormântarea,
căci au uitat când bunicul i-a ținut pe
genunchi,

de strănepoți nici nu face de vorbit,
căci alergau împrejurul sicriului mulțumiți
c-au fost serviți cu bomboane.
A venit la înmormântare și primarul
comunei,
care în perioada electorală le-a promis
tuturor bătrânilor sicrie pe gratis,
tot el a și fost colacul de salvare
propunând ca mortul
să fie înmormântat lângă prima soție,
iar peste cinci ani lângă a doua,
cea de-a treia soție îl va avea alături
pe fostul soț peste zece ani,
cu alte cuvinte, la fiecare cinci ani
se va efectua deshumare și înhumare,
așa ca să fie împăcate toate consoartele
răposatului.
Sunt mulțumiți copiii de decizia primarului,
sunt mulțumite și nurorile
că s-a făcut dreptate pentru fiecare soție
și doar răposatului
îi este indiferent unde este înmormântat,
Dar oare are vreo însemnătate pentru
sufletul lui?

Nicolae Nistor

BIBLIOTECILE ASCUNSE

pentru posteritate
cărțile de identitate
erau prinse în lacăte
pe podul fără întoarcere
lacătele ruginite
erau înlocuite cu cele noi
cei de la salubritate
citeau cărțile aruncate
din arhivă
o revoluție culturală
să fii aruncat la gunoiul
uitării și să arzi
îmi amintește de
Socrate când vorbea despre zei
alții decât cei la modă
el nu știa de Marx
ieșit în stradă la paradă
cum nu știa
cum ard orașele
cu bibliotecile ascunse.

**

Julien Caragea

PREAFERICIȚI ÎN PIPA AMURGULUI

Războiul era acolo, la ei. În Africa, legănat
în brațele femeii înalte, cu pulpe pietroase.
Prunc fioros, totem din scoarță de arbor.
Elefantul cu piept și trompă oțel albăstrui
când mugește o mie de trâmbițe
și copacul furtunii smulge din cer
cu huiet izbindu-l în țările secetei

Războiul era acolo, la ei. În Asia,
unde femeii arabe o burka
de nisip îi așază vântul pe față,
sufocându-i obrazul.
Și pleoapele ei simt gust de cenușă.

Pe urmă războiul a venit mai aproape.
Se măcelăresc slavii între ei.
Și vânturile aspre ale noului țar
prin conducte de gaz în Europa-s trimise,
strâmbă de plăcere finele nasuri austriece
și fac de pe pereți să cadă tablouri
în cancelariile occidentale,
cu zgomot spărgându-se – o sticlă
ce deja nu mai exprimă nimic.
Aproape de graniță, vulcanul lui Sauron
cu fâșăit uneori prin văzduh ne trimite
ofranda sa – câteva bombe
pentru cutia milelor.

Dar războiul se desfășoară în altă parte.
Aici este liniște.
E drept, ne mai chelfănim noi între noi,
că așa sunt țâncii.
Uite, mamă,
fratele meu mi-a dat un ghiont
între coaste!
De mi-au clănțănit toate icoanele.

Uite, mamă, copilul senatorului mi-a pus
piedică,
de-am năclăit nasul străzii cu mucul de
sânge!
Uite, ți s-a desprins de pe coama bogată
drapelul,
îți sufocă și țipătul.
Privește, mamă, fiul tău tont!
Mi se topește sec sfârâind carnea pe os.
Legeni în brațele tale moaștele nimănu.
Sunt o fosilă. Și nu mai ai milă.

Dar, în rest, este bine.
Războiul se desfășoară întotdeauna în altă
parte.
Nu la noi.
Noi ținem tot anul în mână un ou negru
Și așteptăm să vină Paștele
ca să-l ciocnim

Fanny Howe

Undeva

Undeva între Norvegia și Irlanda
roci vulcanice și ghețari sar din mare.
Harta m-a dezamăgit, sunt acolo.

Bummul corăbiei mele bătând
împotriva fiecărui obstacol, conuri de
gheață gravate de valuri gri

Albastrul din pânzele noastre arată că
soarele e undeva
în apropiere,
dar nu va veni niciodată
la această latitudine imposibilă

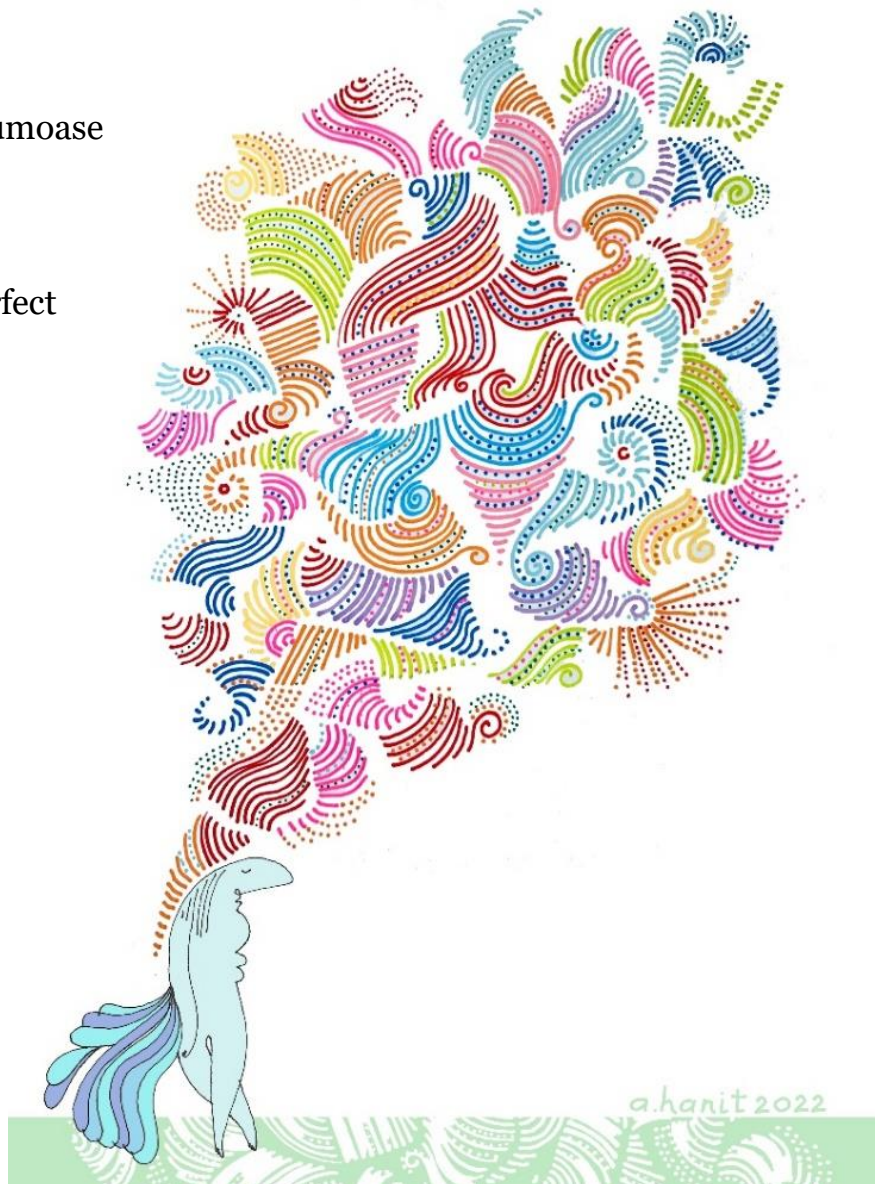
sau parade de animale comice și frumoase
lovite de depresia mea,
nu e nimic aici de iubit

Acest peisaj marin se potrivește perfect
cu geografia minții mele:
Tot ce e aproape e periculos.

USA

Adrian Mondea

"într-o zi sau alta
vom prelua prima formă
a unui sentiment de singurătate
precum limina și zborul
care durează prea mult
sau sunetul slab al fluturilor
pe tot atâtea câmpuri
simultane"

Adrian Șinca (RIP)

Îngerul oglindit

Am un înger sălbatic.

Îmi trage o rafală de pumni.

Își uită aripile-n baruri.

L-am prins jumulindu-și din pene,
lăsându-le monedă pe mese de poker.

În noaptea Învierii,

l-am scos pe cauțiune,

amanetîndu-mi pantofii și inima.

Umblam desculț în beznă,

fără un ban de lumînări.

Îngerul meu păzitor doarme

pe bănci prin parcuri,

mănîncă semințe prăjite,

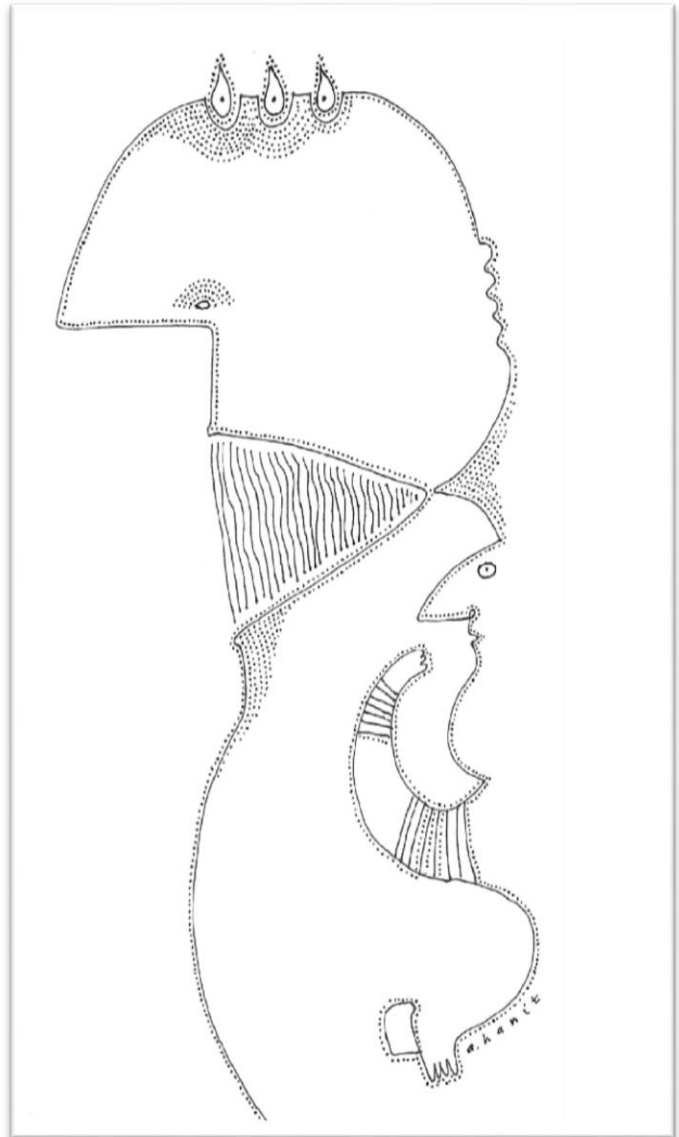
înjură în aramaică ca un birjar.

Într-una din seri, ținîndu-mă de mîină,

m-a dus pînă la capătul lumii,

apoi, mă-ndeamnă să urc către Rai,

cu grijă furîndu-mi treptele scării.

Jack Holland

De ziua Sfântului Valentin 13/2/04

Misoginii intră în rând...

Am scris asta pentru Valentine a mea,

O femeie pe care cei ca tine o defăimează

Și îndrăznești să dai vina pe ea

Pentru toate relele și viețile voastre:

Misoginismul se hrănește din mizerie.

Misoginii intră în rând,

Hesiod, Cato, Augustin și autorul Bibliei...

E timpul ca el să fie dat în judecată pentru
răspundere...

Toți cei care au crezut că e de datoria lor

să defăimeze femeile și frumusețea lor...

Misoginii să intre în rând...

Eu îmi sărbătoresc Sfântul Valentin...

Zei iubirii se află în patul nostru

Și pe brațul meu ea își odihnește capul...

O femeie care în fiecare parte

Captivează atât mintea cât și inima.

Misoginii să se alinieze -

Pentru că Mary este Valentine a mea!

Jack Holland and Mary Hudson, Belfast, 1991

Elsa Tofan Dorval

SUCCESSORUL LUI GOG

Desen-Baruch Elron

Cea mai bună poezie este aceea
Care se scrie în cap, aceea care
Nu va vedea hârtia, nici Word-ul

Nealterată de citiri, interpretări,
Atingeri. Unică și pură în matrice,
Lipsită de vanitatea reproducerii.

Aceea care nu se poate învăța
Pe de rost. Cartea ta nu va aduna
Cele mai bune poeme, va aduna

Pe cele mai tentante și orice tentație
Poate fi 50% o experiență reușită sau
50% un eșec festiv. Desigur, vei avea

Cartea.

(Gog ar fi fost încântat de colecție).

Ce ne-am face dacă nu
Am spera măcar un pic
Că putem fi cei mai buni?!

(Canada)

Victoria Sara Dazin

La datorie

Confectionat cu migală
din petice croială,
țilindru pepit și fular,
în oglindă privesc fugar.

Dintr-o dată eu zăresc,
cum în jur cu toți roiesc
și se tot pregătesc.
În sinea mea chibzuiesc.

Ies cu toții mic și mare,
cotind direct spre ogoare,
Și acolo se opresc.
Ce-o fi asta mă gîndesc?

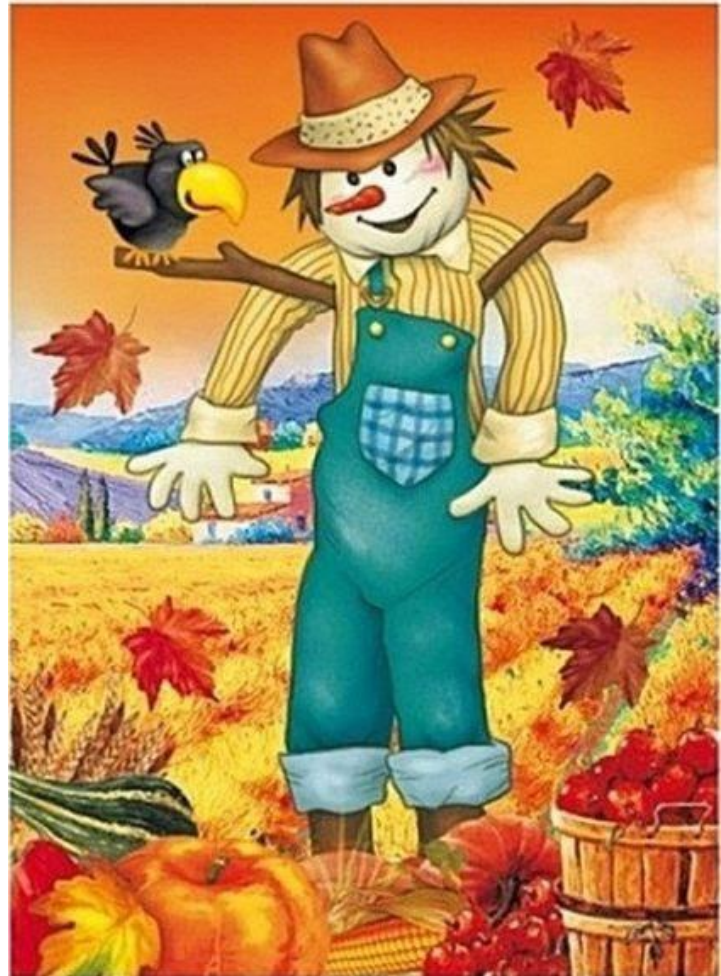
Doi mă țintuiesc de-un par,
altul înfașcă o frîngie.
Mă înfig adînc în glie
Și deodată toți dispar.

Eu nu mă dezmeticesc
Silabe ne-nțelese rostesc,
Cînd o cioară poposește
și-n ureche îmi șoptește.

Măi, țilindru pepit
și din petice croit,
să avem pardon
mult stimat domn!

Tu aici dovleci păzești,
pe mine nu mă păcălești.
Eu sunt mama ciorilor
și frica sperietorilor!

(Israel)

Friedrich G. Paff

În ochii tăi
e un incendiu
ce nu se stinge
și mii de fluvii nu-l opresc

în ochii tăi
e un incendiu
în care corbii zboară peste stânci
și soarele dansează
pe ardezie

în ochii tăi
e un incendiu
în care soarele este rostogolit
de o șopârlă în adâncul liniștii

În ochii tăi
e un incendiu
în care viespile înțepă
de mii de ori

în ochii tăi
iau foc

Baruch Elron - Măști

*Traducere din limba germană în limba
română de Chava Roth și Silviu Gherman*

Sofia Gelman Kiss

Sonet

pentru

Adrian

Se adună clipele de tihnă și tăcere, ele ce
pe drumul metamorfozării vor deveni
zile și ani de amintiri frumoase și plăcute.

Ai timp să le scrutezi

Savurează prezentul, în juru-ți privește

Din timpuri trecute auzi gânduri
transmise

În vis sau aieva te vor urmări...

Ai timp să le descifrezi

Strămoșii tăi trăiesc prin tine,
secole se perindă cu ale lor taine,

Ai timp să le înțelegi

Nu ignora dragostea celor din jurul tău,

Dăruiește-le iubirea ta,

Nu mai ai timp de așteptat...

Desen- Baruch Elron

Ionuț Calotă

Catharsis

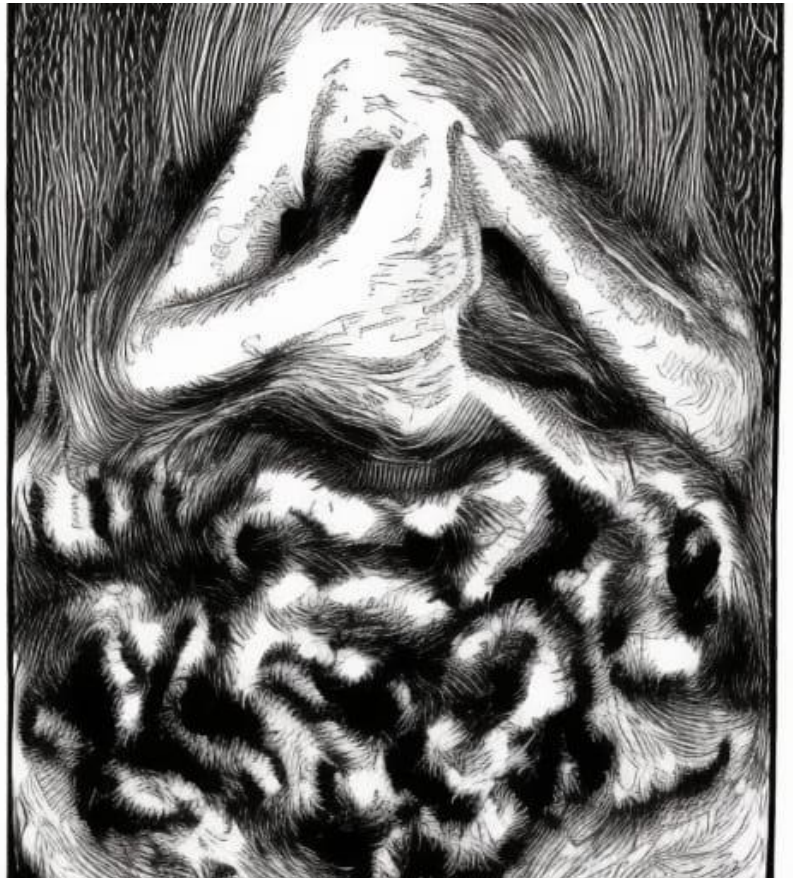
Mi-a înflorit o floare nouă-n piept
și-acum sunt orb
îți văd doar vocea
care îmi strigă să te-aștept

Îți scriu poezii de iubire
pe scoarța celui mai falnic copac
devenit casa pe care în mintea mea
de mii de ori o dărâm și o refac

Îți scriu din interiorul trupului
uitat într-un ungher de palat
un fel de conservă
din care cândva am evadat

Mă uit la jucăria strivită
părăsită în natură
ca și când m-aș privi pe mine
în miniatură

Nu îmi mai amintesc nimic
doar port bucăți din mine
până la acest capăt al lumii
de unde și dragostea provine

Vasilica Grigoraș

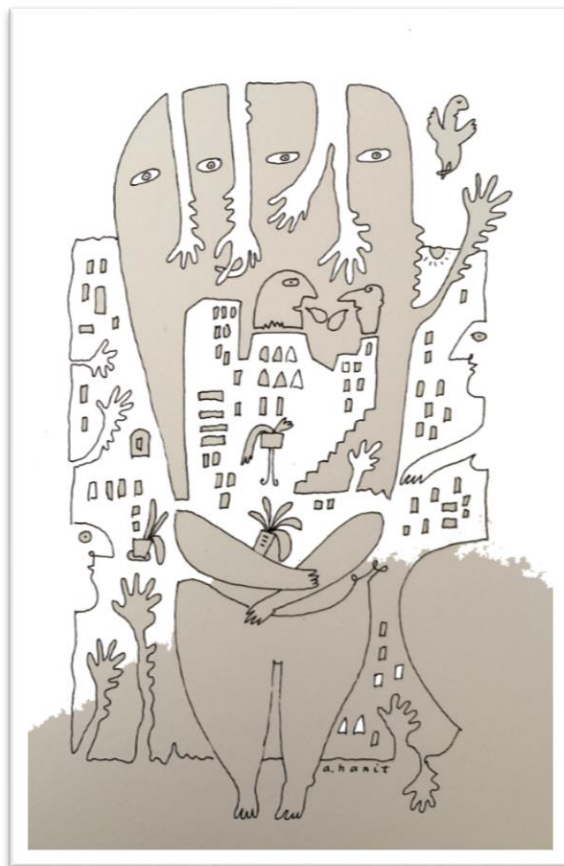
ȘUETĂ CU SINELE

Îmbrăcată cu o mantie grea,
peticită cu doruri nestăvilite,
port noaptea pe creștet
ca pe-o broboadă cernită,
privind îndelung spre niciunde.

Doborâtă de oboseala zilelor
văduvite de tihnă,
mă așez pe scaunul cu trei picioare,
moștenire din vremi de-altădată
în care ceru-mi era brăzdat de curcubeie.
Îmi sprijin coatele pe genunchi,
tâmpla în pumnii tremurânzi
și devin din ce în ce mai gânditoare.

Pomii-și deschid corolele,
petalele zburate de vânt
se transformă treptat într-o ploaie rece,
pe care o simt din toți răunchii.
Stropii de oțel îmi ating nemiloși
cugetul care-și dorește un singur lucru -
să scriu cu majuscule o epistolă
pe care nu știu sigur dacă o voi trimite
vreodată destinatarului.

După ce o termin, o închid într-un plic
fără adresă și deodată conștientizez
ceea ce vreau cu adevărat -
am o nevoie acută de a vorbi
pentru a-mi pune sufletul pe tavă.
Și, cu cine este mai potrivit
să mă așeze la o șuetă
pe o asemenea vreme,
decât cu mine însămi?

Elena Bostan Delavicov

Eu - pescarul și... năvodul

Mereu mai e ceva
de pescuit,
e destul sa trec
pe malul celălalt,
să număr
oamenii, copacii și străzile,
și să pescuiesc
câte frunze
și câte stele pot număra
atunci
când arterele mele pulsează
un sânge învalmășit
de tunet.

Mi-am aprins luminile...

Am nevoie
de fulgere,
de picuri de soare...
de culori
și de iluzia curcubeielor
pentru cuvintele inutile,
strecurate printre dinți
și sufocate
de un zâmbet perfid.

Visez cum intru și ies din vis...

călărețul și rapsodul,
barca, ghiolul și navodul,
macii, plaja, calapodul,
steaua, râsul și nerodul

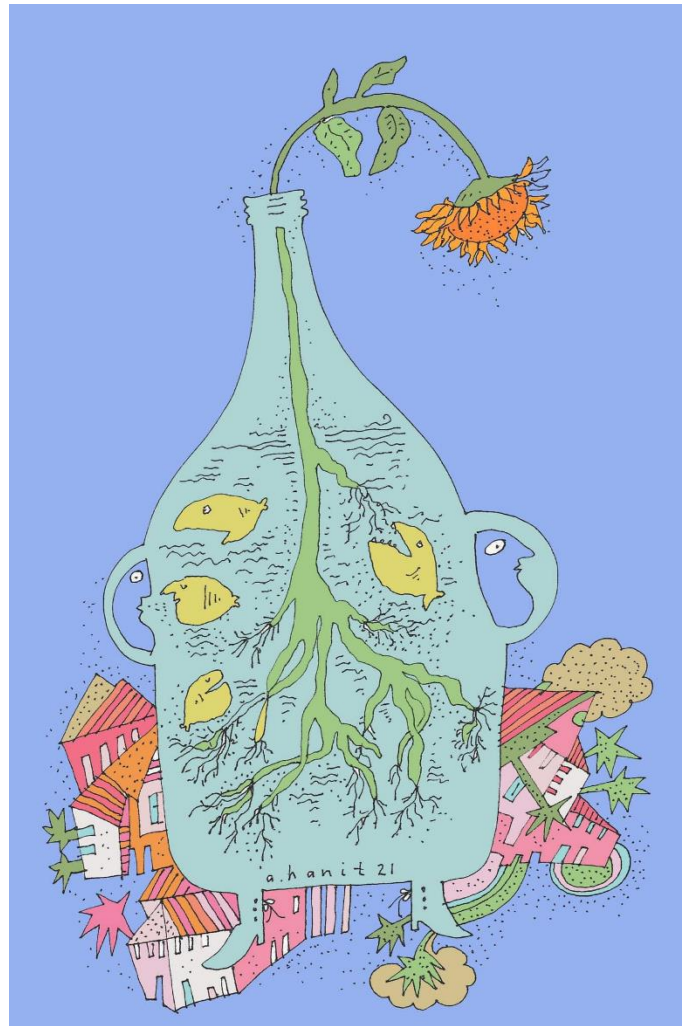
muzica și poezia,
precupeața și chilia,
bluesul, rock-ul, simfonia,
palimpsestul, tragedia...

suie dealul și coboară,
cioara macină la moară,

zburda iedul într-o doară,
un Ion și-o Mărioara
se mărită, ori se-nsoară...

Calc ușor
pe fulgi, pe flori și pe cenușă;
nu mă dor
nici tăcerea, nici întunericul,
ci repet în gând
câte plecări am pescuit.

Desen - Anath Hanit

Toni Constantin Georgescu

Ascult aerul

Ascult aerul cum se aşază,
după ce a trecut un gând.
O mână îmi este vioară
şi cealaltă îmi este arcuş.
Deşi am foarte puţin
din fiecare puţin,
îmi ajunge să creionez un sunet
sau o culoare.
Adineauri mâinile tale
îmi povesteau nimicuri timide
şi acum ochii tăi sunt plini
de cuvinte austere.
De la Vivaldi încoace
sunt prea multe anotimpuri.

Rely Schwartzberg

COALA ALBĂ

Mă plimb prin camera cea mare...
Obscurile înserării nu-mi dă stare,
Coala e albă, fără nici o culoare,
Estompând versul ce uneori răsare.
Dar vine noaptea înstelată
Şi crinul cu mireasma lui mă îmbată.
Mă aşez la masa clipelor înaripate,
Cerneala cerului se scurge în stilou
şi mi se zbate.
Mă contopesc în propriile-mi umbre
Şi fug pe malul Dunării albastre,
Urc munţi înalţi şi zvelţi, le-ajung pe creste
Ca să privesc oglinda stelelor celestre.
Visez anotimpuri în rochii de mătase,
Pe frunţi le-mpodobesc cu pietre preţioase
Sau cu flori culese de pe câmpurile
mănoase,
Lăsându-le să se prindă-n horă pe dealurile
joase.
Îl văd pe Cupidon cel jucăuş ţintind,
Din arcul auriu săgeata-i plecând,
Spre două inimi sensibile, ce le uneşte,
Lăsându-i în muzica dragostei lor ce creşte.

**

← *NightCafé AI*

Marcel Lupu

Poezia.

Un pictor își expune lucrările în stradă
S-au într-o galerie de artă pe "bulvar".
Sculpturile pe socluri sunt puse să se vadă.
Poetu-n manuscrise ascunse în sertar.

Pictura sau sculptura sunt lucruri de
valoare.
Pe pedestal, în rame ce-atârnă pe pereți
Au toate semnătură, putere de vânzare,
Ce prețuri dați pe rime și versuri de poeți?

În plastică ai formă, dimensi și mărime.
În pagini de caiete ce scoți din buzunar
Prezinți înlănțuire de vorbe și de rime.
Nimic ce dă amploarea, cuvinte... în zadar.

Trei, patru inși ascultă cu gându-n altă
parte.
La urmă bat pe umăr și-ți spun " bună idee"
Un bravo sau o glumă, banalități deșarte,
"De publici poezia o să primești trofee..."

Puțini sunt cei din public ce-apreciază noul,
Și-n sensul poeziei găsesc forța, culoarea,
Ce plămădesc în minte sculptura sau
tabloul,
Interpretează gândul, și-i pot găsi savoarea.

Dintr-un tablou faci copii, sculpturile
turnate
Sunt peste tot găsite până și la bazar.
Poem sau poezie sunt numai unicate.
Poetul le citește în cercul literar.

Ana Beidac

amo, ergo sum

scriu despre dragoste și moarte cu-aceeași
peniță-nmuiată în sângele zilei trecute
pe străzi gonesc câteva cadavre frumoase
scăldate-n ambrozie și iod
croșetez fulare lungi din pene atât de mult
material din prea multe aripi pierdute
scriu despre dragoste și moarte cu-aceeași
peniță aceeași culoare același sânge
decolorat

scriu despre dragoste
sfârșitul lumii începe mereu într-o marți

**

Ioana Burghel

Ceva se duce

Toată această vară,
fructele slabe, care pică,
fără să înțeleagă de ce,
flacăra macilor
sub ploile acide,
lumina din ce în ce mai puțină,
candelele noastre, uitate
lângă Icoana Făcătoare de Minuni,
rugăciunile, rostite tot mai rar,
totul...

La capătul oricărei zile
un alt strigăt de moarte.

Plătim pentru bune și rele deopotrivă și,
nimeni nu mai înțelege unde-i acel
univers al Duhului Sfânt,
cum și de ce au ajuns cuvintele noastre
un fel de haine zdrențuite
în zimții cărora
mor
zilnic
porumbei
albi.

desen Tudor Banuș

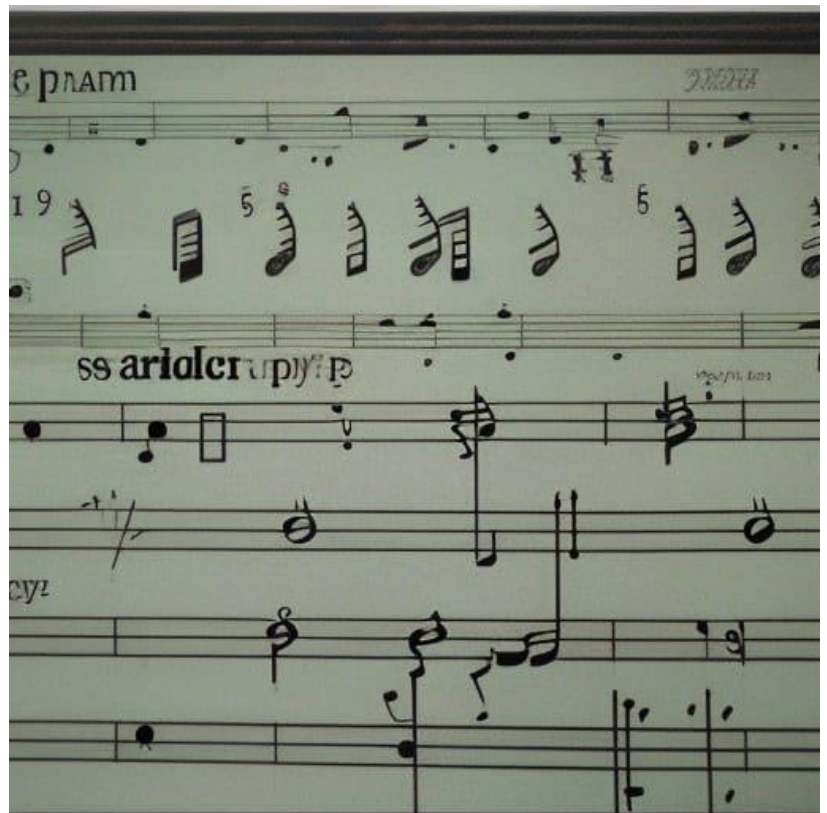
Lilioara Macovei

Cântec în cheia E

lângă luna asta blondă
tristă și îndurerată
stele plângând din iubire
tu ne spui cum se visează
și ce-i dor supraceresc.
tu ne spui cum e iubirea
și veninul ce-i venin
cum ți-e viața azvârlită
pe pământul plin de multe
și cum uiți de toate toate
când sufletul tău se-adună
laolaltă cu suflarea ei fierbinte
tu ne-aduci la vorbă scumpă
și ne spui că-nfiorarea îți e caldă
și cuprinde de ne-mbată
precum zâne fermecate
de prin ceruri neumbrate
când fac din îndrăgostiți
atâția nebuni frumoși.
tu ne-ai dat cântări anume
care ne trimit în lume
una mult mai luminoasă
mai frumoasă mai altfel
tu în Cântecul cel vechi
ne dezvălui dorul tău
cum atâta te muncește
te oprește-n prag de casă
și te scoală ca un înger
te aleargă și te-adoarme
cu miros de tei intens
noi cu tine mergem iarăși
printre steleprintre nori
printre luni și lumi ascunse
îți vedem chipul frumos
plin de-amor și de nesomn
cu ochi negri și adânci
cu puteri de regi frumoși

ne încânți și ne tot cânți
pura dragoste eternă...
nu vreau somnul să ți-l tulbur
vreau să mai citesc din pagini
să mai văd niște imagini
într-o zi din plină iarnă
cine-s eu
un muritor ce-a-ndrăznit
la ceas de taină
să te strige-n legea lui
și să vadă steaua care
este doar a Domnului
să atingă versul sfânt
scris cu-atâta suflet prins
și aprins de nemurire

Mulțumesc, chip luminos...
plec... chibritul mi s-a stins!

Peter Albu

Unde plouă trei zile din șapte

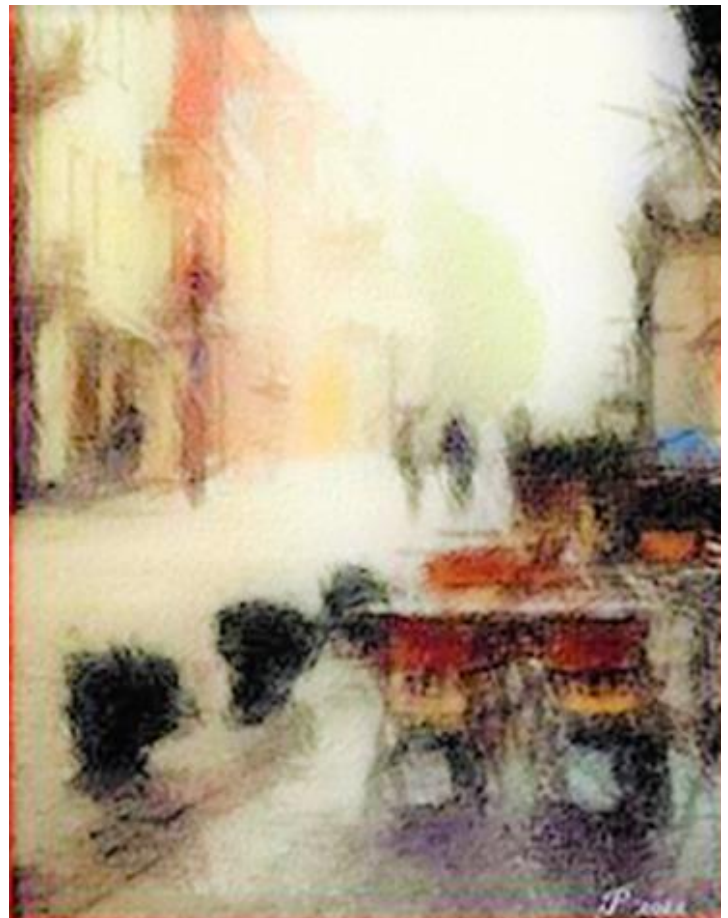
În locul unde plouă al naibii de des
Pe trotuare, pietonii
Se țin de mâini în exces
C-așa e unde plouă trei zile din șapte
Sub gemete de-umbrele
Încovoiate de apă zi și noapte
Pietonii seamănă cu roboții

În locul unde plouă al naibii de des
e liniște cam peste tot cu excepția,
bineînțele
a zgomotului de călcări apăsate
ale celor care îngâna în minți relaxate
ritmul stropilor care cad
de pe-umbrele, burlane și cer până-n vad.
Stropii curg în ritm de plasmă-nceată
și fac o inutilă viața, plată
fără speranțe fără scop.
un trist ș-atotprezent potop.

În locul unde plouă al naibii de des
Două suflete uzate
Ea și el, dar mai ales
Amintirile lor de mult uitate.

S.U.A

Ilustrator: Peter Albu

Ana Urma

Mă trezești

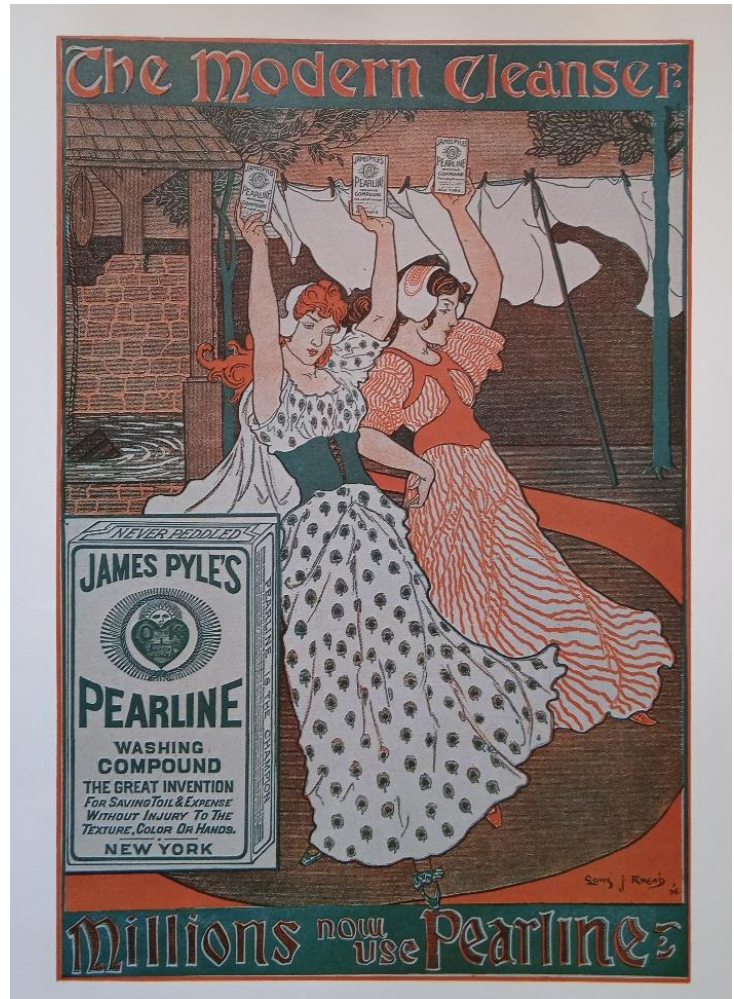
aplecați peste taste
sau foi între două coperte
sub măști de împrumut
crud zâmbim anonimi
ne atingem în gânduri

cu brațe prelungi
noi vorbim doar în scris
despre cărți ne ascundem
ca fugarii din rai
o paralel o pădure

mai scrie un vers
un poem neuitării că măști
printre ei sunt și eu
anonimul
trăitor al poveștii

cuvânt printre
rânduri imperfecte poeme
o iubire
sunetul din orașul
acesta muzică veche

frumoasă o sută
de ani c-un fir de romaniță
să adorm
în poveste aș fi vrut
să ...mă trezești!

Via - florinurma@yahoo.com

Mirela Duma

Lumini absolute

În jurul unei poezii
liniștea absolută

flori mărunte care iau
formă de spirite
de-a dreapta și stânga poetului

el
coborând
dintr-o muzică veche
luminând
până la durere
până în neputință
frumusețea vieții
ce ne așteaptă, când

ne vom rupe
din umbra acestui pământ

de iubirile acestea reci
și îndepărtate
ca o suflare

iar orizontul

îngrădit de bătăile
inimilor noastre

se restrânge
în jurul unei vieți

a unei poezii

într-o liniște absolută.

Delia Bode Jacob

Tăcerea

Tăcerea mea vorbește
În fulgii de zăpadă
Ce se topesc pe gene.

Tăcerea mea vorbește
În ochiul ostenit
Chircit în podul palmei

Dar... chiar și atunci când geme
În bulgări de rușine
Și-n gheme vinovate
Rostogolite-n scârnă
Tăcerea... tot vorbește.

Tu ai știut mereu
Ai știut fără să crezi:
Tăcerea mea-i iubirea
Un colț curat de cer
Izvor neprihănit
Cu iz de începuturi.

Dar este deopotrivă
Un bulgăre de cioburi
Ce se înfige-n palmă
Și zdruncină culcușul
Pasărei dintâi.

Iubirea-i pretutindeni
În inima trudită,
Ca ploaia torențială
Sub pleoapele albastre
Ce ne inundă vrerea,
O răsuflare crudă,
Amară, fără vină.

Cu țipete de fluturi
Iubirea sparge zidul
Sfărâmă orizonturi
Ea curge pretutindeni
În unghere de viață
În unghere de moarte
Acum, aici
De-a pururi.

Rugăm TĂCERE !

Silence please!

Ascultați ploaia...

Dimitrie Grama

AIURELI

Mă trezesc târziu
Ești lângă mine
Mă ți de mâna și
Îmi șoptești

-haide, ne așteaptă drumul
ne așteaptă orizontul
care s-a deschis
să cuprindă aceasta
clipă nesfârșită!

Alergam, la început, ca nebunii
Pe drumul acesta lat cât cerul
Alergam până când din drum
Nu rămâne decât o poteca
Și atunci îmi spui

-haide sa ne odihnim
și cu fruntile lipite
de pământul-Orizont
să visăm încă odată
acele vise
pe care până acum
le-am numit Realitate.

Nu, nu-mi spune!
Am crescut împreună,
nu-i așa?
Acum sunt aici și tu
ești cumva cu mine
Și fără sa știm cum,
Noi, am crescut împreună!

- Uite ce suflet mare ai!
- Uite ce Orizont deschis, nemărginit!

Și mă simt pitic acuma
lângă tine
Mă simt mult mai mic
Decât vei ști vreodată, Doamne.

Dimi, Uppsala 14/6, 2023

Artist: Max Tzinman

Anamaria Julia Dragomir

din lipsă de dovezi

m-am întâlnit cu muza azi
și prinzând-o de gât cu încleștare
am iscodit-o pe-un ton critic
despre cum a făcut să fie poezie
eram pregătită s-o condamn
pentru ocultare de probe

mi-a răspuns apofatic
printr-o privire mată
că termenul îi e necunoscut
dar că nu poate fi vorba despre
exersare și perseverență ori insistență
sau a fi mai bun
nici măcar ca om
că poetul se prea poate să se întâmple
atunci când și prima și ultima sa iscălitură
sunt pline

șerpoaica îmi șoptește din ochi
tachinându-mă mai departe
în timp ce eu nu-mi slăbesc strânsoarea
că poezia ar putea fi o așteptare
a unui moment potrivit
pe care nu-l poți spune decât o dată
și pe care l-ai consemnat
doar ca să-l poți părăsi apoi
în ștreangul uitării
inclusiv a celei de sine
ca o agățare a unei lumi
fără drum spre ea pe vreo hartă
într-un cui
o lume la care arăți cu degetul
de la distanță
în lipsa unui indicator suficient de lung
care să ți-o apropie atingerii

mi-a mai băgat în cap că
ar putea fi un act indecent
de dezbrăcare până la os
în fața unei mări de ochi
avidă de nuditate
ce-ți stă de martor
și complice sperjur
oricând dispusă a te acoperi
cu valurile ei cotropitoare
mituite de vântul vremilor
c-or fi valuri tulburi și controversate
ori valuri naive și translucide
în învăluirea lor
aducătoare de înec
e un fapt lipsit de importanță
după comiterea consemnării pe hârtie

auzind-o că nu-mi vorbește
i-am dat drumul
din lipsă de dovezi

Max Tzinman

Iulia Ralea

Străzile care nu pleacă

(balada veche, balada nouă)

Străzile nu pleacă. Noi, da.
Copilăria a locuit pe arcul
cu vârful îndreptat spre Vasile Lupu
Acolo aş putea ajunge pe Răchiți,
sau pe Bălăşescu unde
vâjâiau săniile cu țipete și veselii

Apoi pe Rojniță și pe Hudița,
sau pe ulița străjuită de garduri
care miroseau oricând a lemn uscat

Sau pe Ateneu...
Către acel Ateneu vechi
cu podele de scândură
Avea casieră și filmul Winnetou
la fel și scena pe care recitam
Flori albe, flori negre, flori galbene flori

Serbările de la Ateneu se legau,
nu știu cum,
de merii înfloriți ai bunicului
Anișoarei brașoveanca.

Toți s-au mutat la bloc undeva
pe o lungă stradă Ciurchi
fără scrânciob, fără florile din vară
fără condurași fără crăițe
Dar...
aveau apă caldă.

Cald recitam poezii
despre pionieri și partidul ocrotitor
cu mâna și inima lui caldă
și nu înțelegeam.

În inimile noastre
era un fel de apăsare cu Atoma,
Ninacassian, Mihaibeniuc.
Ne fugăreau pe stradela Fulger,
dar nu prea ne păsa.

Treceam pe partea cealaltă,
mergeam să cumpărăm
pâine neagră, rotundă.

Îi crănțaneam coaja... cranț cranț
Ne ronțaiam fiecare bucata
împreuna cu fetele de pe strada
Hatmanului,
cu Mircea și Crenguță care de fapt
erau băieți de isprăvi vesele
cu bulgăreală
pe strada Ion Creangă!

Aaa, și strada Nicoriță,
a grădiniței cu păpuși înalte cât noi
cărora le făceam rochițe
și pălării pentru parada propriei mode.

Strada liceului de Tătărași, unicul,
mutat de 3 ori de pe străzi
într-o țară îndepărtată -
străjuită de un Stejar al
Posibilei Întoarceri în
Oglinzile Noastre...
Paralele.

**

Alfred-Rennert Poplingher

DESTĂINUIRE

Am deslușit lumina
În a treia zi de August
(Pe vremuri o numeau Gustar)
La orele amiezii ale unei duminici toride
Mi-a dezvăluit mama mai târziu.
Șapte decenii s-au scurs
Ca șipotul unui izvor de munte.
Nu le-am lăsat să treacă pe de alături,
Le-am trăit după voia mea
Sub indulgența și paza LUI.
Oare Gustarul mi-a dat imboldul ?
Corifeii fizicii moderne
Ne învață că
Trecutul prezentul și viitorul
Coexistă simultan și independent
Și că timpul, da timpul
E doar o perpetuă iluzie.
Dar eu continui cu încăpăținare
Să mă leg de timp
Să-l măsoar și să- cântăresc.
Nu pot renunța la sertarele timpului.
Am nevoie de ele
Ca să-mi rânduiesc
Și să-mi păzesc amintirile.

15/05/2023

Gabi Schuster

Despre alunecare

Îmi alunec trupul prin ochii tăi
formele i se netezesc sub privirea
lacomă

tot verdele din jur
se ridică grăbit la cer
și caută

o liniște fără cusur
se varsă moale
în golul nemăsurabil

trecerea
își face simțit boicotul
la poarta veșniciei

bate un val înalt
cu pești cu tot
la inima ta

trupul îmi alunecă
fermecat
dintr-un ochi în celălalt

pleoapele cad apoi
cu zgomotul necunoscut
al iubirii
ASCULTAȚI !

(4 iunie 2023)
Germania

Melania Rusu Caragioiu

SE COC PERELE

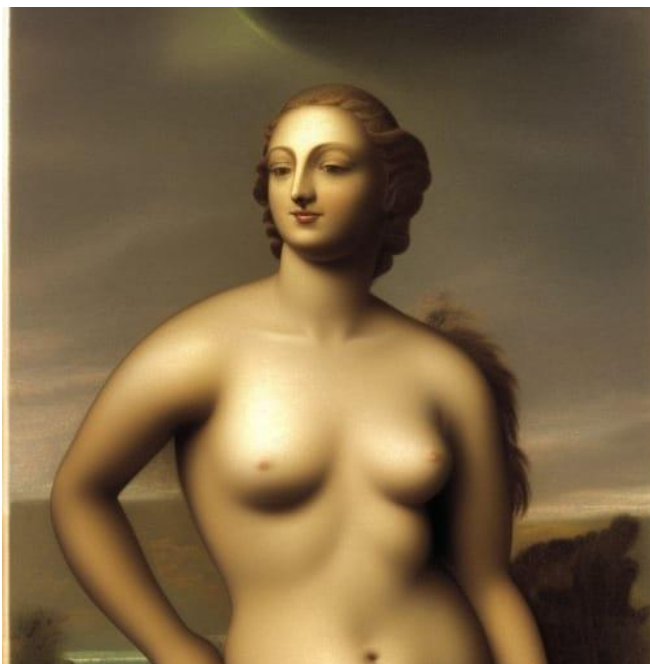

Se coc perele-n grădină
Înverzesc când e lumină ,
Un zmeu a făcut minunea,
Dar nu crede toată lumea...
Perele stau sus pe ram,
Nu știu, pe ram ? Sau în geam ?
Când sunt în grădină, afară,
Par crescute lângă scară,
Când dau să intru în casă
Se culcă în iarba grasă.
Eu alerg să le culeg,
Dar e doar un vis întreg.
Mă retrag iar în pridvor,
Perele-mi strigă de zor...
Iau un băț să le dobor,
Ele-mi râd, nu cad ușor,
Mi-au trimis una pe nas
Și peltică am rămas
Cum ? Peltică de la nas ?
Păi ! Și nasul are,, glas !

Canada

Iris Dan

**Peisaj cu Venus întorcându-se
în spuma mării**

1.

De pe trotuar n-ai bănuî că această bordură de arbori e marginea exterioară a unui parc. "Parcul Mania" îi zice dar noi cei din Haifa îl numim "Mania-Depresia", nu frivol, ci cu nostalgie, căci am învățat acest nume de la copiii noștri, cu ani și ani în urmă.

Nu-i un nume nepotrivit, ciclurile bipolare sunt previzibile, faza maniacală izbucnind o dată pe an, la Festivalul Filmului, când parcul se umple de mâncare, muzică și chef de cheltuială. În restul anului adăpostește măturători de stradă istoviți și bătrâni cu îngrijitorii lor filipinezi sau moldoveni.

Odată înăuntru, observi că aduce cumva cu un tablou un chenar vegetal pe trei dintre laturi, iar în fundal un peisaj urban, Auditoriul*, clădiri de importanță locală, blocuri rezidențiale dezirabile. În centru o fântână arteziană cu jeturi paralele care se transformă în spumă.

2.

Pe o bancă două filipineze sporovăiesc cu voci ascuțite ca niște fete ce și-au adus păpușa, uitând-o pe dată. Într-un scaun cu rotile, o femeie ca o păpușă din papier-mâché plină de crăpături de uscată de e, gâtul incapabil să mai susțină capul ce stă să cadă în cavitatea toracică, membrele împrăștiate peste tot.

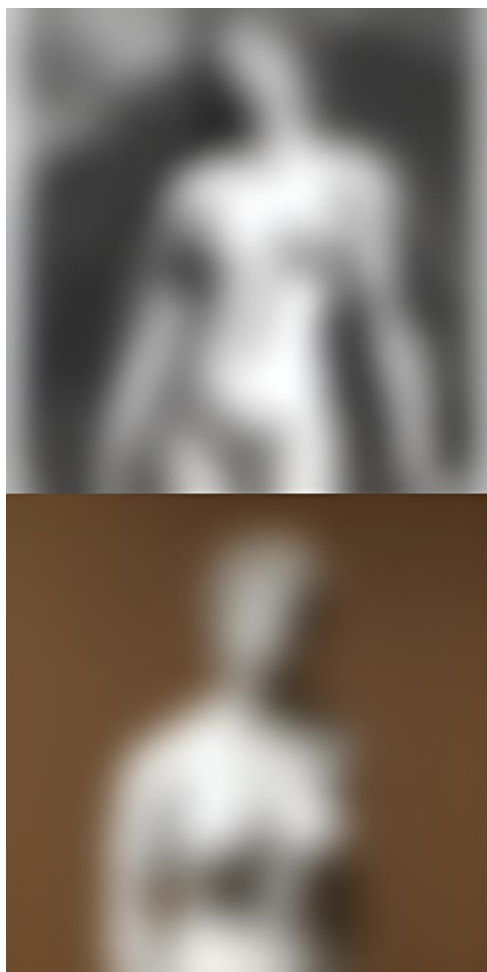
Nu se uită la nimic, ca puiul acela de arici care se rătăcise
nu departe de aici, lângă Auditoriu, și imediat se adunase
o mulțime de oameni în jur, fotografiind și chiuind ca nebunii.
Ca o minge cu ace stătea, cu ochii orbiți, cu botișorul înghețat
de mirosuri necunoscute. Strigătele trebuie să-i fi spart timpanele.

Oare femeia din scaunul cu roțile e speriată sau a uitat ce-i spaima?
Mai știe oare unde se află, recunoaște oare vocile din jurul ei
sau se pierde totul în cacofonia generală, luminile și sunetele
Festivalului Filmului îi mai licăresc oare prin memorie,
își mai amintește oare cum s-a ridicat din valuri și a pășit pe uscat?

Un vânt stârnit deodată îi zboară pălăria, îi expune țeasta cheală.
Una din îngrijitoare aleargă după pălărie, i-o reșază pe cap,
și cu atenție, cu duioșie, îi pune un șal pe umerii prăbușiți.

*Principala sală de concerte din Haifa.

Israel

Angela Furtună

cele 15 minute de faimă

atunci când vine clipa să-ți trăiești
cele 15 minute de faimă
și să-i dai dreptate lui Andy Warhol,
tu ești deja obosită de ticăitul ceasului
o bombă sub frunte:
după încă treizeci de ani, iată că
soarele se perpelește de frig,
s-a făcut ora 6, ai împlinit vârsta ghilotinei –
ești mai tare ca fierul
e vremea să-ți cadă capul
iar ghearele să se înfigă
în carotida iubitului martir
care se mișcă din ce în ce mai liber
prin țara arestată și caută vinovați
pentru dezastru:
cine a tras în noi?
voi!

cine a tras în voi?
noi!

cine a tras în noi?
noi!

cine a tras în voi!
tot voi!
Cucu!

la încheierea unui război ce s-a dat în tine
dar fără a fi fost războiul tău
vei înțelege de ce poezia este
o strategie de resuscitare a semnalelor ce te țin
în viață pentru a putea să alegi lucidă
existența ca alternativă la artă
sau nu:

maximum conformism, lapsus istoric,
credința în trecut și consternarea față de prezent
imposibilitatea viitorului ca afrodisiac

aici e țara, imperiul e precum salteaua din celule
găurită și aspră
paznicii se bat în confesiuni apocaliptice
fie îi iartă pe hoți,
fie urcă hoții pe tron
iar băștinașii – mereu aceiași - amestecă biletele
din urnă
imperiul servituților:
ba e cură de deznaționalizare,
ba e sejur civilizator –
mai apoi votanții – mereu aceiași –
scriu poezii patriotice și note informative
tare mai plâng la beție, aventurierii
din cochilia literară

citești și mășori, cauți consolare în arhetipuri,
te mulțumești cu forma cristalelor
dar le vei umple cu reprezentările tale
despre conștiință - zici: Majestate,
acesta este somnul de frumusețe al civilizației
în timp ce soprana face vocalize,
crescendo allegro, martorul înainte de audiere
un drog în cuvinte paleative
la descreșterea lumii din armonii și sincope
orașul, librăriile, trandafirii
eu citesc din focul bengal
voi traversa marea pășind pe ape

cineva trebuie să umple spațiul
dintre *un picior de plai și-o gură de rai*
și atunci începe un nou turneu
în șaua dintre Occident și Orient –
vin alegerile. politica de construire a eternității
declamată de fruntașii birtului și consilierii baronilor
ici-colo câte un intelectual deplânge starea

ogoarelor și înrăutățirea situației țăranilor:
iertăți-mă, vă rog, frați săteni, că v-am robit
din nou și v-am trimis în bejenie –
pământul din voi e vechi ca o pâine
pentru muncitorii de la Canal,
luați firimiturile astea ce vi se cuvint prin Constituție
și dați-ne în schimb picăturile voastre de sudoare,
căci trebuie să ne iasă și nouă ceva –
fiecăruia, după necesități
le prisosește aceeași patrie,
deci hai să o hăcuim!

cred că poți să legi o carte plină de imagini
dar pe a cărei copertă nu scrie nimic
sau poți să ai o copertă foarte agitată vizual
dar textul să fie fad și fără adevăr –
care e rostul istoriei falsificate, mă întreb,
atunci când popoarele încep să spargă granițele
și să încerce vindecarea cu fuga
din propriul destin, în timp ce liderii lor
instalați ca niște invadatori în vetrele abandonate
își fac selfie-uri glorioase cu photoshop prin biserici
pentru icoanele neamului capturat?

o lume care îți măsoară pe scala de la 1 la 5
alchimia sufletească prin frustrare, euforia
de cumpărător, fantasmăle de la tânguirea morților,
greutatea plâsmuirilor din inconștientul colectiv,
vine azi și te întreabă:
unde e puzderia de guru ce ia ostatici
progeniturile falsificate?
unde sunt toate acele singurătăți temeinice
din care ar fi trebuit să fie construită
rezistența promisă spre a face artă și literatură
pentru umanitate, nu pentru roboți?

nimic nu s-a schimbat în eroismul de tribună
satele se usucă și mor, orașele se prăbușesc
sub rugul bibliotecilor de cenușă

și sub falsitatea cetăților asediate –
și vă voi spune că oamenii se sfârșesc în lumină
arsă
căci văzul, cel de pe urmă cod ce se șterge,
e un cer din care nu poți fugi
chiar și atunci când acesta se prelinge în tine
ca un trup nou
iar ultimul simț ce se șterge e auzul,
un fel de a fi aici
aproape stins
când dincolo pulsând deja

iată, credeai că vine clipa să-ți trăiești
și tu cele 15 minute de faimă,
dându-i dreptate lui Andy Warhol,
dar constăți că nu mai poți căra
ultima Călăuză în micul tău rucsac – zici:
și pe mine m-a ajuns pârjolul
uneori, am scris ca să rămân în viață
nu ca să fiu citită
de aceea nu-mi imaginez niciun om
răsfoind cărțile mele –
marile iubiri izbucnesc numai atunci când
cineva înfige un cuțit în inima celui nevinovat
petrecându-și restul vieții într-o blândă trezire
a culpabilității

alteori, am scris ca să nu rămân în viață
iar atunci mă gândeam că mulți cititori
înseamnă o terapie a orgoliului de a nu fi singur
în oglinda cuvântului

de obicei, scriu din groaza în fața putreziciunii
și atunci cuvintele carnea și sângele
mărturiei că am trăit
nu am murit

de moștenit nu se moștenesc instinctele
ci forma minții, ca un inel,
inelul acesta de argint face durerea să plece

îl port pe degetul arătător, o aristocrație a mâinii
evazive
cât să nu mai pot ținti
înspre nebunia lumii
doar să fac eu însămi focul
în cămin la căderea serii
așteptând Mesagerul –

a te descompune este o artă a interpretării critice
știi tot ce știe și un martir înainte de a fi executat:
mai întâi, vine lehamitea hormonilor istoriei
ceva mai subtil decât alegerea libertății
și chiar decât controlul haosului prin memorie,
la urmă un fulger
arde tot ce e omenesc,
nu și adevărul
când zici: asta e piatra mea
asta e piatra mea la care pururi șlefuiesc
e copilul în drum către porțile stelei și țara viselor

căci nu e drept să alungi bucuria de pe chipurile celor
înțelepți sau încercați -

nu e drept să cimentezi ochii vizionarilor -

nu e drept să abandonezi trupurile bătrânilor la morga
unei tinereți irosite sub dictaturi -

nu e drept nici să nu mai alini decât după moartea lor
aceste corpuri ce iluminează albumele de familie
cu tăcuta lor resemnare după gratiile unei țări
căzută prizonieră de război -

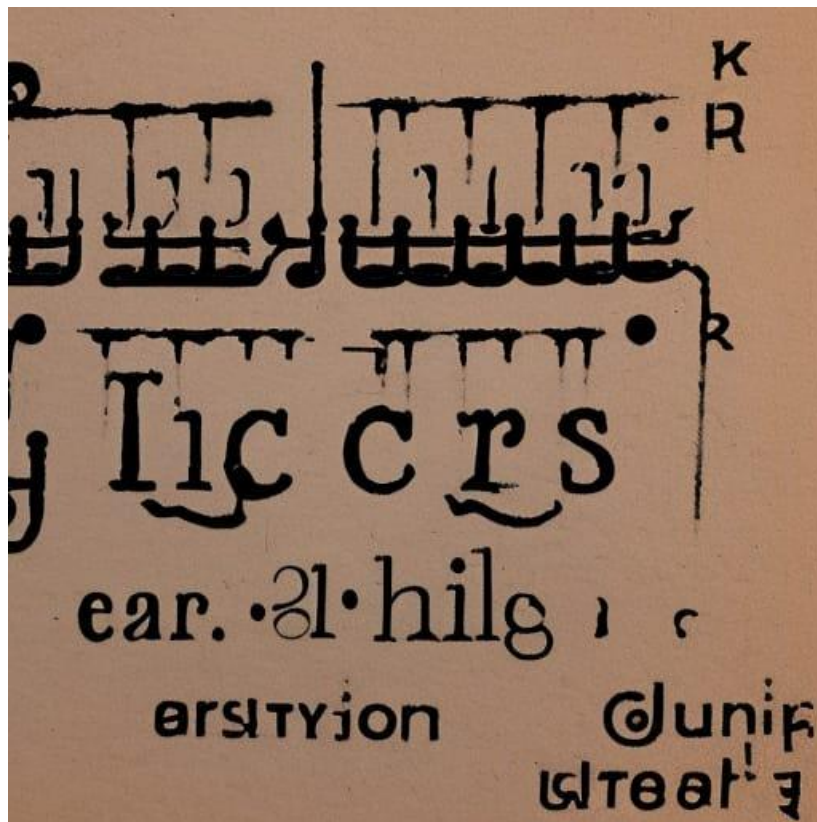
nu e drept să te rupi de o istorie plină de sânge
printr-o nouă vărsare de sânge
victimele fiind mereu aceleași
ca niște hălci de carne nemuritoare
bune de exploatat politic

și totuși lucrurile se repetă aidoma:
artiștii vin prea târziu

cu borcanele lor de acuarelă
ca să coloreze glamuros catchy
pe simeze sufletul pruncilor luați ostatici
de noile căpetenii -
dacă privești mai bine
copiii de azi sunt nonagenarii Unirii
târâți prin iesle drept moaște de partid
pentru strategii noilor nașteri și dezuniri

războiul național euforic - mașinăria de pâine
la care toți visează
atunci când își fac planuri de afaceri pentru viitor:
căci ce să le lași moștenire copiilor de azi,
dacă nu un tub digestiv fericit
străbătând triumfal
beatitudinea culturală de depersonalizare?

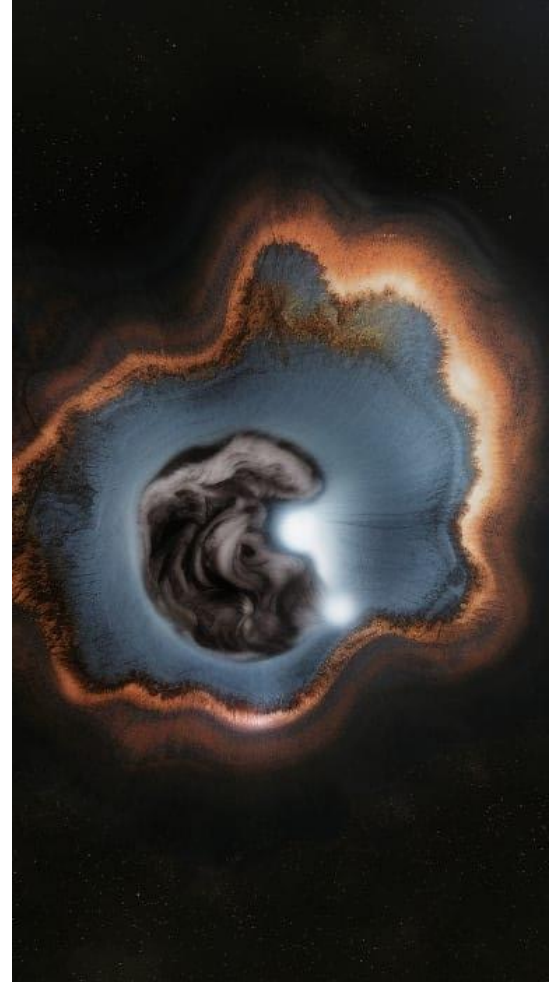
**

Emanuel Pope

Cosmoproblematică (I)

Am auzit că undeva, pe la coada Universului
ar alerga ca biciuită și ieșită din gură de șarpe,
o gaură de culoarea petrolului,
care este de culoarea aurului lui Cezar Petrescu care
este de culoarea cafelei "Americana"
în care nu pui lapte și nici nu adaugi zahăr.
Că e de 200 de ori mai mare decât galaxia noastră,
are mușchii bombați bine ca la personajele lui Maverick
și că ar rade tot ce-ntâlnește în cale,
ca o radieră uriașă ce se mișcă aleatoriu
pe ecranul unui calculator imens,
sau ca un șoarece cu un apetit glorios în glandă,
scăpat ca prin minune într-un magazin de brânzeturi.
Viteza lui, a acestui animal cosmic, iarăși,
ni se spune că este atât de mare,
încât obosiți, savanții toți, au renunțat
s-o mai aproximeze în cifre.
Acum, eu feel sorry,
sincer!
de aici din pățutul meu cald, din care vă scriu în noapte,
sorry pentru toate rasele, civilizațiile,
animăluțele și planetele
înghițite pe la coada Universului
de acest animal care e, cum v-am spus,
de culoarea petrolului,
care este de culoarea aurului lui Cezar Petrescu care e
de culoarea cafelei "Americana" în care nu pui lapte și nu adaugi zahăr,
cum îmi pare rău și de toți Dumnezeii lor în egală măsură.
Dar nu pot să nu mă gândesc la mine ...
of, iarăși la mine:
și dacă vine și ne-nghite,
noi murind, vom răsări în altă parte cum era până acum?!
Numai întreb...așa ca pentru un prieten!

Marea Britanie

Daniela Toma

mărturie

poate că nu mă crezi, dar și eu am avut odată
o parte din trup care cânta pe stradă
și-n care-mi adunam nălucile
să-mi spele eșarfele galbene și să fluiere

cealaltă parte, mai obraznică, mai împovărată,
semăna cu umbra mea, mă părăsea deseori
și nu ducea lipsă de nimic

în fiecare sâmbătă îmi căra pălăria de paie,
mă-mbrăca mireasă de-a-ndoaselea
și-mi punea în cârcă o pădure de păsări
la fel de galbene, lumânări și-o gură de apă

cum cealaltă jumătate-mi alunga mereu graurii,
mă vedeam nevoită să mă strâng singură la piept
ca pe un ziar vechi,
să nu mai vorbesc cu mine, să-mi lipesc doar noduri
pe trup și-o tablă de aramă

din când în când, mă culcam pe-o ureche în miezul zilei
unde se afla o culoare neînțeleasă și un om viu
ce semăna izbitor cu mine...

el, însă, avea sufletul de lemn
și trecea pe deasupra

Anca Hirschpek

T-RIO EXPRESS

Cea mai frumoasă poveste de amor trece mereu dintr-un bărbat în altul
ca o torță în subteranele piramidei.
Uneori, captăm, târziu de tot, câte un licăr
suficient cât să ne facă blânzi și cuminiți
ca o picătură-mir-lacrimă
pe chipul unei icoane.

(În)Ciudat de M-poezii

Tandrețea

Dă cu stângu-n dreptu'
s-au adunat atâtea-ntr-un singur om
că și o supernova s-ar jena.
Din coșul pieptului în furunculii degetelor
totu-i o rană
mai tenebroasă, mai învoaltă, mai dulce, mai vorace
decât tablourile din Palazzo Pitti.

Mergem și ne

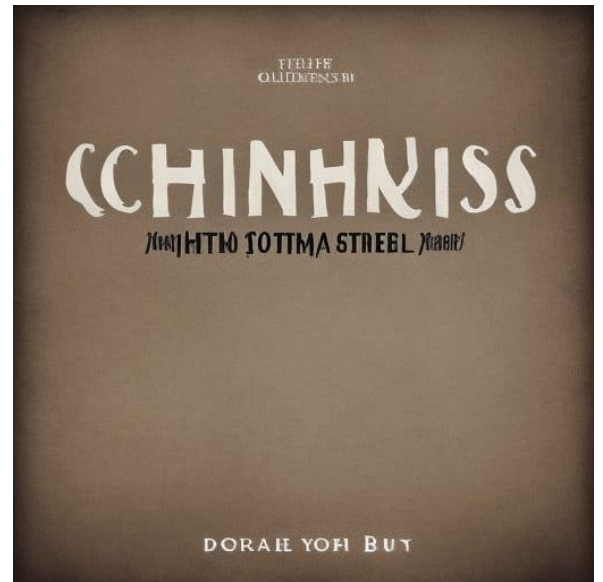
Sal(i)văm ecranele

De z-gura

Atent ambalată și de mângâierea trucată.
Realul a devenit un biet troc, aproape intangibil,
Neeligibil, de fapt
Kant-itate neglijabilă.
Croitorașii cei vitezi de pixeli
Lasă mereu, tot mai adânci,
Crăpături în conștiință.
Nimic, nici un respir, nu se-ntâmplă
Dacă nu e postat cu surle și trâmbițe.

Dar

Timpul se furișează printre istoriile și isteriile noastre,
Multe păstrate intacte.
Ce clamăm pe net sunt fugi, oboseli sau simple obsesii,
Ceea ce le spunem apropiaților este, uneori, doar narațiune
Sau nevoia de drăgălășenii la minut,
Dar ceea ce pendulează între noi,

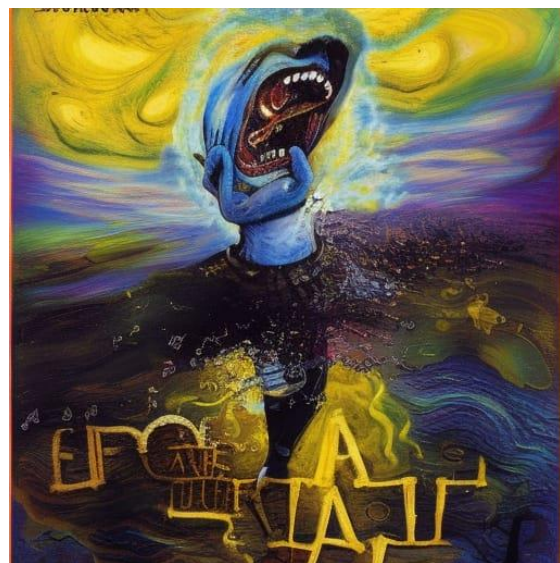

Ca un arcuș inefabil,
Nu poate fi prins de niciun portativ, de niciun act componistic.
Este ceva pierdut într-ale regăsitului
Sau invers, risipitor de sine
Și, totuși, adunat într-un cuib
Al oniricului îmbătat de impresii
Căroră nu le sunt străine gânguririle
Unor sori în expansiune.

Frica

Merită îmbătată, îmbătoșată, ferchezuită
Ca un mort cu pretenții
Care dă un ultim like
Putreziciunii încântătoare de sus.

În buricele degetelor-un univers indefinit de atingeri
Rămase de la turiști-voyeurști în tristul nostru adevăr care ne face-nsingurarea o fală
Băncile cad, ne folosim artificial inteligența și emoțiile.
Cât de departe pe lume ducem inocența
Ca un pui înfășat într-o doară
-Foetus din năluci pixelare gângurind „Volare!”?
Va mai exista oare spațiu
Pentru noi împlânziri?
Sumețiți între pixeli ca la târg
Mereu umplem fiecare secundă
Cu ideologii false.
Timpul obez cu revărsat de Sine
Se răsfrânge ca un sufleu
Agitat și pleb-EU.
Toți îndreptățiți să vorbească emfatic de fapte mărețe,
De conspirații și inspirații divine,
Incapabili să se minuneze de aripile unui fluture.
Panoul de horroare e mereu plin
De mâni și manii adunate-n vrac(i).

Cusută cu ață albă, sec-unda se zbate lent, ca un animal rănit
Care nu-și mai susține pericolul...

Ciudat poemul tău de nemângâiat:

Tresare în ritmul unor imaginare, translucide orașe
De mlaștini cu spectre plutind în derivă
Cu mângâieri ce-și strigă o gazdă tot mai departe
Cu acest tumult-murmur de oameni pliați plecați ecranelor
Ca-ntr-o sală de rug(ă) simulată.
Ce vrăji mai fac E- ma(g)nații din umbre
Cât să ne fie banalurile de sumbre?
E atât de simplu să fii siner
Cu toate celulele aliniat dând pâine și sare
Noilor vizitatori vizionari...
Dar, nu! Noi ne contorsionăm simțul comun
Răstingind un șarpe acolo unde
Fluturile rușinat de puterea nopții
Își întinde aripile a zgură
Și blestemă cu accent umanoid
Toate AI-urelile în care nevoia asta stupidă
De a maximiza clipa, de a iradia încolo și-ncoace
Ca un porc pe țepușă
Cu jarul prelins din inimă
Într-o lume paralelă mama încă mai descântă
Liniștit
Fruntea omenirii îmbrobonate.
Îmbrobodite.

Ne plac
Lucrurile simple-murmurul ierbii,
Ușoara bîrfă legată de ne-veste prea îndestulate
Ca să fie și fericite
Poate doar ferite, ca o derută cosmică,
Într-o ređută a nimănu, vizată de
Orice război fals.
Ne atingem în treacăt, aranjând
Obiecte care vibrează de cumiņtenia noastră,
Faguri de aur,
Măști de carnaval intruziv și circumspect.
Toți fug și se dezvoltă ca mai multe pelicule ardente.
Noi stăm cât mijim o altă lume,
Migălim în spațiul ăsta imens al regăsirii
Departe de înlăntuiții fără scânteii
Doar cu reflexii de ecrane sterpe
Înfășate ca pe o mumie care alintă

Germaine Richier la Paris

Istoria unor generații de după pereții de sticlă ai mu-Zeului...

Celelalte păpuși

În scrisul tău au început să plângă corăbiile,
vulturi hămesiți înalță cerul pe aripi,
o epopee se deschide încet la piept
ca o floare de plastic la o nuntă amânată.
S-a dus firul de la ciorapul Quasarului care
ne bâlbâie bietul Univers,

ce se va alege de noi?

Bărbatul acesta secret care mă alăptează
Uneori în vise prezise
Ești tu?
Dilatăm mereu timpul, secunda de grație se-ndoaie
ca o himeră osândită
la ineptiile domesticului trucat.

Nomadă, mintea mea,
cu scrișnet cumplit strânge creierul,
până când conștiința-vălătuci se eliberează
ca un Duh nechemat.

Zâmbesc, îmi permit să țintesc ușor spre ideea de pierdere,
uneori mă îmbrac în virtualul vuiet al
unei roți imense care se prăbușește
strivind
carnea proaspătă
a zilei.

Încă o dată,
neocortexul își face treaba,
mă așează cumva tandru printre celelalte păpuși
în lumina apusului zgândărind betoanele,
jonglând cu toți cei care privesc
în altă direcție.

Uneori, greierii se aud mai tare ca orice-

poate fi doar vorba de o tăcere mai clară
a nopții pândind și regândind clădirile și oamenii.
Apoi, părinții alunecă dimineața din pijamale
ca un praf interstelar.

Copilăria e chiar aici, în spatele pleoapelor care se zbat
a complexități nocturne false,
un imens Jurassic în care dihanii zâmbesc între o sfâșiere și alta,
un alint al neantului găurit la ciorap și intuit
până la tăblia patului,
doinind metafizica urcatului pe pereți sau a zgomotelor interioare care țes
imperiale ofrande
într-un stil impetuos.

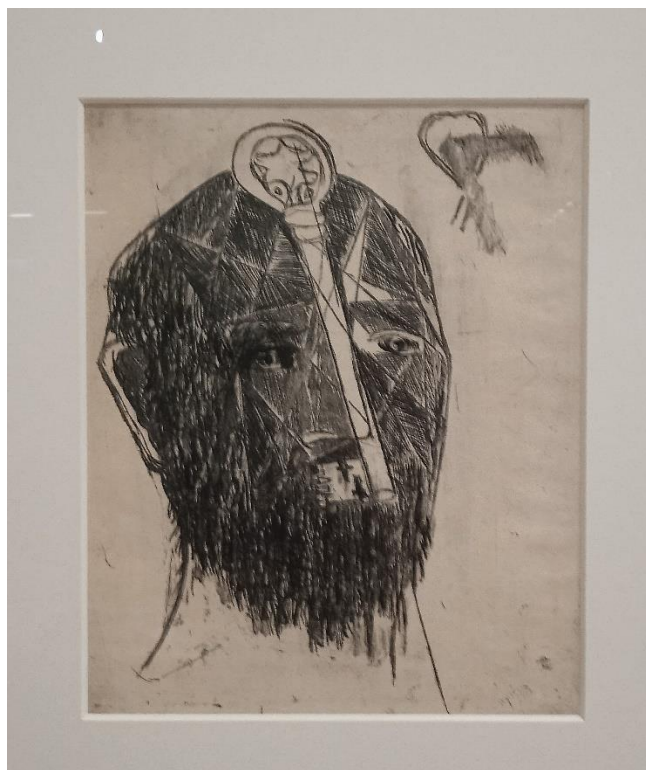
Și când te gândești că, de fapt,
nimic nu mai seamănă a liniste
ci doar a Meg-a-cord pixelar
cu plecăciuni.

Punctul de Can(al)iculă

Agit o coardă sensibilă
care vibrează a vioară debilă
în fața publicului nepăsător intonând,
întocmind în grabă
un alt decor.

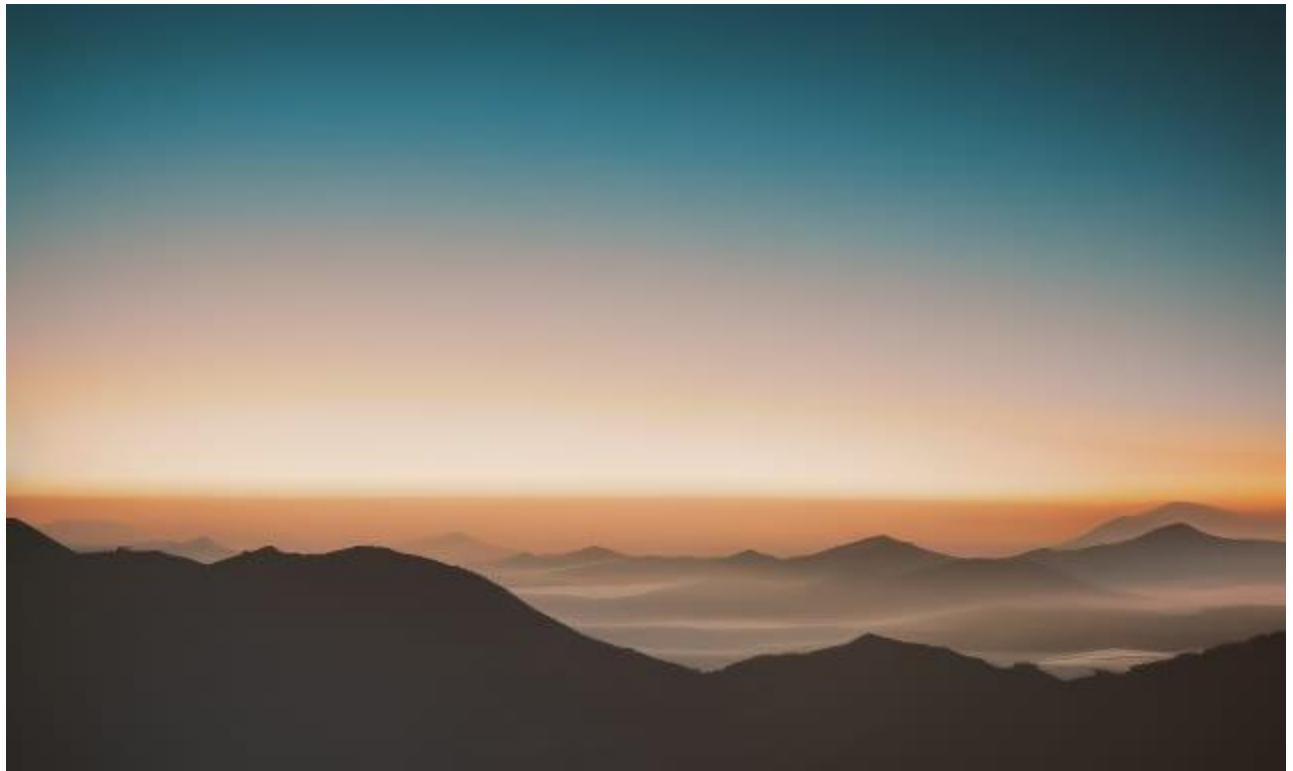
Amestec în cafeaua fără lapte,
noi fără Noi.. ca furțișaguri de soi,
furișăți între punctul zeificat și virgula din tonomat,
osândiți la atâtea alineate,
alienându-ne-n borcane desfrânate,
cu gogoșari răstălmăciți de căldura bruscă,
sau cu anumite sortimente alese de zacuscă.

Zâmbessssc cioplindu-mi profiluri din ploi ușoare,
fac profit din vânzări de îngeri amânați și măscări,
scap din mâinile cuiva ca o inițială stupidă
pe primul caiet dictando,
cresc licurici între metehne și linia visării indecente,
ei hoinăresc în grădini rătăcite

în colțul ochiului
ca pe șevaletul discret.
Toată lumea evadează-n mobile de
impresii câteodată fragile, călindu-și
însingurarea pixelară chiar și-n miezul de vară!

Doar tata și mătușa, decadenți,
Ea 99, el 82-fermenți
selecționați din altă lume
cu anumite tihne și cutume
poartă o conversație pe bune
așa cum tot mai rar o să se-ntâmpie
când doar virtualul ne-o izbi la tâmpie....

Adrian Munteanu

– Videosonet 84 – Băăă!!!

Atitudinea creatorului față de evenimentul cu care se confruntă diferă în funcție de stare, dispoziție și implicare.

Rezultatul poate fi, uneori, în contrast cu specificul viețuirii sale.

Diferențele se pot recunoaște prin poziția inițială față de subiect, dar și prin opoziția construită între text și finalul său.

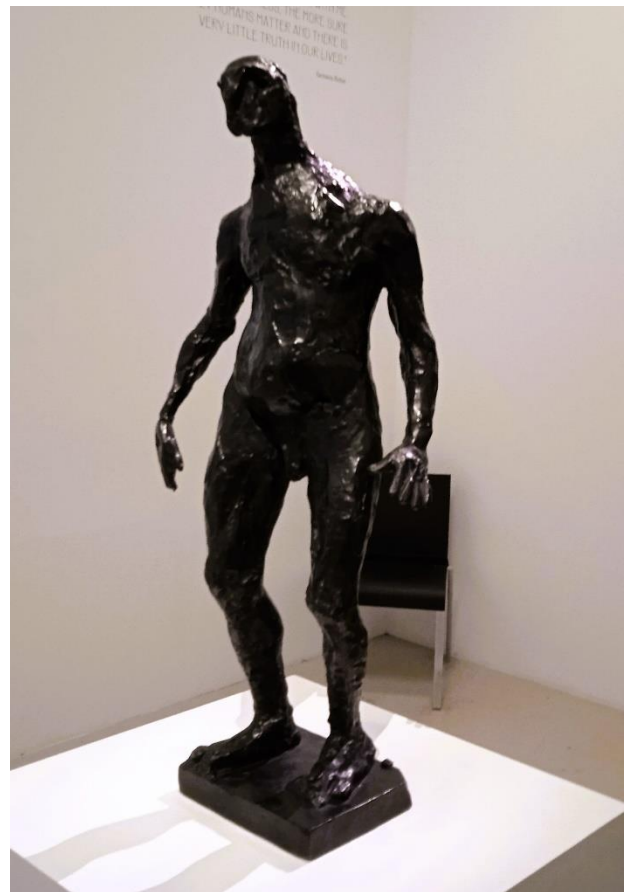
Efectul poate fi tonic, oricum necesar, ca o revenire ciclică la punctul de plecare și ca o modificare dinamică a ipostazelor în care poetul se va afla în continuarea parcursului său.

BĂĂĂ!!!

bă cin te puse la volan bunicu
ăla de-i cântă doi gropari psaltirea
și-un popă slab îi sună adormirea
că nu și-a scos în jur decât limbricu
cum te-aș izbi în țeastă cu tingirea
și ți-aș urla în creieraș amicu
de ce n-ai dat la profesor fișicu
să-ți dea carnetul doar de-ți fată firea
și știi să ții volanul ca bărbatu
nu ca nătângu fără de tulei
să te întinzi cu rabla ta de-a latu
nu mai ajung la muncă zece piei
ți-aș lua din chică să te râdă satu
pe trotuar căzură flori de tei

*

Germaine Richier

video

<https://www.youtube.com/watch?v=fyqYRhajPtQ>

Ioan Mircea Popovici

Din stupina lui Ioan, Ilie și Isihie de la Pescărie

(Povestea Albastră și Nemuritoare a lui Trei)

Poezia de Joi, 8 Iunie, ziua Infinitului în picioare

De la Cel mai Mic la Cel mai Mare
Și dacă Da și dacă Nu, intenția contează
Să facem să fie Pace, Iubire și Poezie
Într-o mare, mare, mare... Bucurie!
Să lăsăm lumina să vorbească și tăcerea să șoptească
Semnele amintirii și ale viselor iubirii
Din doi în doi, din trei în trei sau chiar mai rar
Doar știm că nimic nu e-n zadar
Fie darul cât de mic
Tot mai mult decât nimic

Să venim acum cu darul cântecului de pe dig
Ca ecou la strigătul: Unde ești? Unde ești Pipirig?
Și să-ți răspundă firul de iarbă, trandafirul și pupăza din tei
Cu Povestea Albastră și Nemuritoare a lui Trei

Portativul văzduhului s-a umplut de pelicani
În livada Tympului, clipele verzi și lungi s-au făcut de 19 ani
Caut "fântâna cu apa descântată", privesc în ea.

Ce văd? Văd ora bucuriei darului și-a paharului
Când vine gândul cel bun la mine și-mi spune

Pictore, important este ca-n fiecare acum
Să fii cât mai aproape de drum
Să nu uiți macii sălbatici, teii și nuferii
Viața la țară, via, cireșii, merii și prunii
Și mai ales să nu-ți uiți părinții, frații, copiii și prietenii
Și sămânța primei scrisori de dragoste
Primate cu declarația în acrostih
Las-o să zboare în vântul din gând
Chiar acum când, din pipa ta iese un rotocol de fum
În Povestea Albastră și Nemuritoare a lui Trei
Din Stupina lui Ilie și Isihie
Semn de pace și de bucurie, să fie!

"Tu ești Prințul Fericirii mele
ești tot ce-am mai scump pe lume

iute bate în mine o inimă de Fecioară
unde am putut să dau de tine, Cuceritorule?
binele tău este și binele meu
eu nu mai pot trăi fără tine
spune-mi că mă iubești și tu
că dacă nu..."

Trei zile pline de ceea ce ne face mai buni
Azi să fie mai bine ca Ieri
Mâine să fie mai bine ca Azi
Și ciclu să nu se oprească niciodată...
La ora răsăritului, azi,
Razele soarelui încing cerul și marea
Inima gonește-n culoarea iubirii

Din Povestea lui Trei

Oglindirile, Măgărița și Căprița, colorează Poenița...

„Moreno îl provoacă pe Fierro cu întrebarea clasică: Ce este Tympul? Și Fierro răspunde:
Tympul este doar întârzierea a ceea ce este pe cale să se întâmple...”

S-au așezat semnele bune pe cărări
Vântul acoperă sau descoperă cele de ieri
Doar dunga albastră a zării rămâne nemuritoare
Pisicile mele, inclusiv Picasso, torc fir de poveste-n fereastră
Măslinul sălbatic și macul au înflorit într-un simultan
Clipa înfloririi, în inima mea ține o săptămână, o lună și cel puțin, încă un deceniu de geniu.
În culorile clipelor lungi de un an,
Cum îi stă bine Infinitului să vină-n Adevărul din urmă,
Se întâmplă, Păzitorul meu să-mi apară,
Prieteneste să-mi spună, la o cafea, o pipă și-o țigară:

- Spune-mi tot ce te doare Adevărat și profund, nu ca un val de mare, trecător și dărâmat
- Adevărat și profund mă doare acum Pictura, așa cum altădată mă dureau tabelul derivatelor funcțiilor compuse în paralel cu tabelul primitivelor
- Din punctul meu de vedere, îmi zice El
Pictura face loc Culoarii
Culoarea face loc Sufletului
Viața Sufletului face loc Veșniciei și Poeziei
Așa cum le stă lor bine împreună
Toate acestea fă-le să respire pe pânza ta
Cu Respirația și cu Iubirea ta
- Spune-mi și când să tac și când să iubesc
Unde și când să mă iau după gând

Să pictez și să cânt, colorând, luminând
Ce pot să fac și unde greșesc?
Venise ieri o Tristețe pe sufletul meu

- Aceasta nu poate fi de la Dumnezeu
Nu lăsa Tristețea să se cuibărească în inima ta

Bucură-te de simțurile tale întregi
Bucură-te de Mare și de Pescărie, așa cum sunt ele.
Fă-le pe toate să trăiască pe pânzele tale.
Știu, de la un Picior de Plai ajungi pe Stradela Vântului
Cea care îți pune-n pericol Ordinea Gândului...

Uf, uf, cu năduf de stof
Foșnet și cântec de greier
Râs și poveste de pescăruș
Gânduri în zbor,
Cuiburi de dor
În ziua de marți, din trei ceasuri rele
S-au întâmplat toate cele
Unele mai bune ca celelalte

- Suntem în sală, așteptăm să se ridice cortina
- Ai pus punctul pe i. Mulțumesc! Voi încerca să nu mai greșesc.
- În sfârșit, orbul a început să vadă, a mai spus El. Lasă-n urma ta iubire și lumină și toate celelalte bunuri, frumuseți și fericiri, la tine o să vină...

Constanța, Joi, 8 Iunie, 2023

Beatrice Bernath

Povestiri incomplete/incorecte din cartea îngerilor

Cinabru piatra stâncilor însîngerată ucide ca inima

Se numeau știutori. atotștiutori erau arși de vii până toți îngerii ieșeau din ei nervoși scărpinându-se ca nebunii.

1. un înger nu poate fi nervos. e inpermisibil inadmisibil imprevizibil e necesară o autorizație specială pentru a strânge din dinți.

dar în vremurile negre ale istoriei, ei se umpleau doar de draci ca azi de păduchi sau gândaci și părăseau corpul atotștiutorilor la prima flacără.

2. recunoștința nu a fost inventată.

era.

să nu credeți că cineva a creat cumva un golem înaripat numindu-l înger sau luceafăr negru, căzut în dizgrație, sau om.

3. și a hotărât că e bun alb și invizibil majorității.

...dar revenind la bunica mea din partea tatălui care în mod absolut nu era înger.

mi-a explicat:

nu e vina nimănui faptul că femeile familiei noastre nu respectă bărbați lipsiți de păreri.

nici cu multe păreri. sau nebazate. nu puturoși nu nervoși nu neobrăzați. bărbatul trebuie să conducă femeia la tango cu o finețe manipulativă cultă;

nu vei pune niciodată coatele pe masă, nu-ți apleca spatele, nu fii gârbovită, lustruiește mâne ușilor face impresie. ești egală cu bărbatul dar mai deșteaptă. hrănește-l.

dar nici ea nu a știut că eu în tot acel răstimp de copil nehotărât am văzut.

ceva. diferit.

4. semne.

disperate cu brațele ca semafoare și un țipăt aproape muzical.

îngerii sunt niște semafoare când treci mai departe.

am învățat să tac atunci și să mă fac mică, să recit pe masă poezii pe ungurește ca și cum aș fi copil obișnuit, mi-am ascuns aripile care nu încetau să crească.

5. nu am răbdare.

și aici nu va fi vorba de îngerimea mea presupusă

căci d.p.d.v. social este.

considerată anomalie ca și întrebările cu începutul: de ce...?

paranteză

(sunt preferata bunicii. îi place să se laude cu mine în mijlocul străzii, la cofetărie, la coafor, la croitoreasă, între femei elegante: ce fetiță precoce e viitoarea Shirley Temple dar nu aveam bucle și nu eram blondă.

prima oară am fost umbra ei de femeie ambițioasă curajoasă. am citit despre viața lui Colette la vârsta de 6 ani, am înțeles câte ceva.

bunica mea a divorțat cu un copil de un an. a ieșit cu el în brațe din casă așa fără nimic pentru că bărbatul ei obișnuia să țipe și nu așa și-a imaginat ea căsătoria.

a plecat înapoi la părinți să locuiască împreună cu usprazece frați și surori.

a găsit de lucru ca manechin la casa de mode a orașului. erau și ei evrei. familia tata mama frații surorile ei erau croitori.

să nu mai spun că a câștigat destui bani ca să-și cumpere aparatul de fotografiat Laika pe care l-am moștenit împreună cu o minunată pălărie de paie cu voaletă.

și a anunțat acasă, că ea va fi fotografă.

nu-i plăcea să depindă de bărbați sau părinți.)

6. nici atunci nu a fost vorba de îngeri

povestea mea întârzie.

nu știam că mă voi naște așa la întâmplare, unei perechi ce se iubea mai tare decât aș fi putut fi eu iubită copil unic cu corn de unicorn adică imaginație. ziceau ei.

mi-au pus o pensulă în mână ca să nu mai deranjez cu întrebările.

mi-au creat pradiograma.

paranteză

(am găsit cărțile interzise ascunse în spatele cărților în biblioteca bunicii prea devreme.

o carte cu planșe despre boli venerice, o nuvela cu sifilis, o carte a lui Shalom Aleichem cu un violonist ce a plecat din ghetto să reușească în viață și Micul prinț.)

7. dar nu știam că va trebui să renasc într-o altă țară departe de toate aceste amintiri zăpăcite talmeș balmeș ale dezvoltării mele împreună

cu micile coarne ce se zbăteau să se nască și ele din capul meu.

aripile în creștere mi-au provocat mari dureri de spate.

paranteză

(iar țara cealaltă căreia mereu s-a zis că-i aparțin, eu, fetița de pe strada principală la numărul 24, era o țară a eroilor morți prea tânără pentru atâția eroi prea bătrână începutului din nimic.

a fost greu.

emigrarea a 4 generații din rădăcină în continentul prea cald și cu prea multă ură împrejur.)

8. am reintrat în acea memorie când recitam pe masa din cofetărie și simțeam.
cum îmi cresc aripi
și așa mă vreau copil cu creier ascuns de om. între plăcutele doamne și domni ai începutului
secol 20 când mai existau oameni politicoși care aplaudau chiar când nu erau obligați.

Să ne înțelegem: eu nu vin de nicăieri nici din burta mamei.
exist așa.

locul unde nu se întâmplă nimic
ca într-o uriașă casă de copii.
cresc durere (aripi)
în speranța păsării albastre.

9. Îngerii nu au voie să fie nervoși

Adormisem. în ea

Țipătul lui te auzea de departe.
de parcă-ți găurea proprii rărunchi ca să iasă și cred că oameni rămași pe ici pe colo fiecare
simțea că el, ar fi singurul care aude:
așa un țipăt jalnic de durere ascuțită uns cu miere
și cheamă de flaut.
așa plâng îngerii.
nu că aș fi specialistă în îngeri meditez teoretic
că doar nu întâlнисem îngeri până acum.

1. și nici dumnezeii nu se mai fac crezuți
niște tipi acolo cu idei fixe că ar fi creat lumea.

3. Unii râdeau de ei un timp și se ploconeau pe genunchi în fața lor ca la ei acasă chiar comod
cu aceeași rugă
doamne, fă-ne din nou o lume că oameni suntem
mai vrem și noi niște avantaje, sau cel puțin o femeie.

4. Eu să știți, că mă travestisem în cal destul de bine.
Am reușit să nechez din primul moment și accesoriile bărbățești le-am cumparat pe sub
mână, de la unul.
care se dădea drept veterinar
sau dentist.
avea și o păpușă grasă pe care o numea Sara și Sara spăla și atârna rufe toată ziua
de fapt Sara era o pernă cu câteva șuvițe blonde și buze grase țuguiate cu care-l tot trimitea
noapte după noapte să cumpere lapte de la o măgăriță.

5. dar țipătul ăla l-am simțit ca o adevărată femeie ce sunt sub haina mea de cal ascunsă de frica bărbaților rămași fără nimic de pierdut.
am țipat țipătul, ca pe o naștere din mine.
și m-a întristat.

6. mi-am adus aminte cum cândva născusem primul.meu.
și apoi pe al doilea și la primul plâns dulce sânul tresărise imediat cu laptele în el dornic atât de dornic.
supremă dulcea iubire a alaptatului puilor.
îl merit.

7. așa fost și țipătul îngerului ca o naștere de dureroasă și dulce totodată și

8. Cred că e ceasul.
ce a urmat în cartea lumii rămasă.
s-a oprit.
că venise timpul.
înapoi.
la ora planului.
dureri
ale îngerului trezit din lipsa lui de folosință.

9. și a apărut câmpul cu maci
brusc ca o.
minune reală printre picăturile- căde sânge erau printre stâncile negre de bazalt.
pietrele sufletelor arse din prea multa omenie pietre atârinate de gât ce au băgat oamenii în pământ.

10. Ecoul stătea cu țipătul, într-un corp firav de copil tânăr cu capul plecat bălăngănind din picioare pe marginea unui munte înalt.
la graniță prăpastia adâncă ce ducea înspre dincolo, cu deosebită plăcere
și copilul ținea capul în jos, mâinile între picioare și niște cioturi care ar fi putut fi aripi rupte,
se rugau înspre ce a fi fost odată cer.

11. Am încălțat copitele și alergând plină de compătimire am vrut. să-i împlinesc orice dorință
ca să nu mai fie așa trist
dar nu am.
ajuns la timp.
aveam. și niște aripi să-i împrumut că poate îngerii nu pot zbura fără aripi și
am citit.
cândva înainte de ieri că ar putea.

12. să ne mântuiască de amintiri dacă ar primi aripile înapoi
aci amintirile erau cele mai rele
ale ei ar fi fost cumva o supraviețuire.

(aveam. și televizor cu seriale fără sfârșit ce reality show formidabil cu nunta din prima vedere
între femei și bărbați și nu toți acceptau să rămână căsătoriți dacă ar fi știut. că e reality show.
cine știe poate ar fi salvat ceva din lipsa de echilibru d.p.d.v. social.)

13. Îngerul s-a aruncat cu capul în jos intenționat cred.

14. laptele stocat în sânii mei a început să se automanevreze negru.
ca laptele negru din poemul. cuiva uitat.
e semnul mi-am zis.

și redevenind femeie
mi-am montat aripile
și așa picurând peste tot laptele meu
mi-am luat avânt și am. zburat în jos.

15. după îngerul. care mai țipă. în mine. și acum zbor.
tot mai zbor și jos e sus și nimic nu e sigur
țipătul.îmi.rupe pieptul.

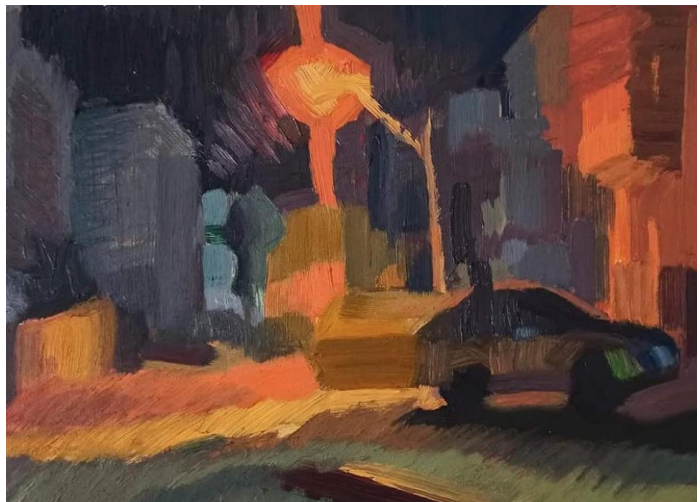
**nu va fi niciun final. aici. pentru că nu e poveste ci doar o metaforă. veștejită.
păstrată de mine în buzunar ca să nu uit că odată, a existat poezia și viața s-a
scurs printre degete
poetul e eu.**

Desen - Branth Yarin

În acest talmeș balmeș
al imposibilităților
ți-am întâlnit îngerul personal
preocupat de tot felul de mundane
uitase de cerul lui curat
uitase de tine.

Am țipat: **înger**, trezește-ți duioșia!
of, tu înger.

©Beatrice Bernath - ISRAEL

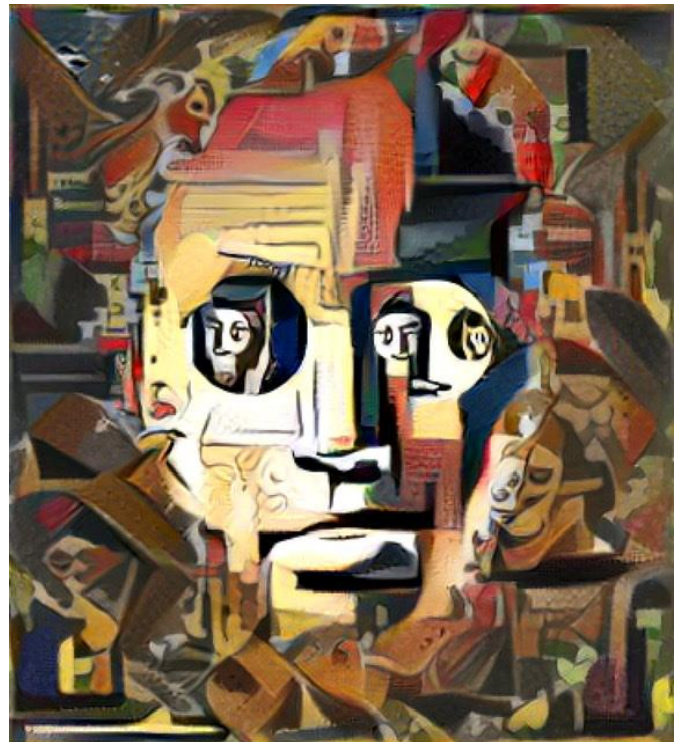

Rodica Dascălu

Orbire

te ascunzi în faldul unei dimineți însorite.
trupul amorțit de frigul iernii îți este atins
de vibrația unei brândușe mov.
oboseala din tine se coagulează spontan
într-o stare de uimire. rămâi nemișcată
în fața primului pâlc de ghiocei.
ivindu-se de sub stratul plin de speranțe,
clopoței albi vestesc transformarea.
flori primăvăratice îți învăluie
cu gama lor de nuanțe
țesutul vital interior,
trezindu-te din adormire.
ești altcineva. te pregătești să respiri,
dar mai ales să inspiri. e posibil, ca omului
de lângă tine să i se dezvăluie propria nuielușă
fermecată. dăruind-o unui copil smuls din leagănul
său îi vei reda zâmbetul. fiind umăr de sprijin
pentru omul ajuns la senectute îl poți însenina.
iar când omul înaintează prin întunericul
de nepătruns, folosind un baston alb,
te vei grăbi să-i descrii peisajul,
clădirile vechi, lacul, zborul.
sau îi povestești cum, în altă țară,
pe peretele unui bloc dărâmat de suflul
exploziei, artistul Banksy
expune o operă de artă inedită.
întruchipează nimic altceva decât
o gimnastă care exersează printre ruine.
orbirea lumii de astăzi e de altă natură.

Max Tzinman

Cuprins

Dumitru Ichim	2
Liviu Antonesei	2
Joel Ozy	4
Veronica Pavel Lerner.....	5
Adrian Grauenfels	6
Julia Henriette Kakucs	7
Mirela Nicoleta Crăciun.....	8
Daniela Herbei	8
Adela-Adriana Moscu	9
Phillis Levin.....	9
Indira Spătaru	10
Vancea Codruța Adriana.....	11
Nicolae Nistor	12
Julien Caragea.....	13
Fanny Howe	14
Jack Holland	16
Elsa Tofan Dorval.....	17
Victoria Sara Dazin	18
Friedrich G. Paff.....	19
Sofia Gelman Kiss	20
Ionuț Calotă.....	21
Vasilica Grigoraș	22
Elena Bostan Delavicov	23
Toni Constantin Georgescu	24
Rely Schwartzberg.....	24
Marcel Lupu	25
Anca Beidac	25
Ioana Burghel.....	26
Lilioara Macovei.....	27
Peter Albu.....	28

Ana Urma	29
Mirela Duma	30
Delia Bode Jacob.....	31
Dimitrie Grama	32
Anamaria Julia Dragomir	33
Iulia Ralea	34
Alfred-Rennert Poplingher	35
Gabi Schuster	36
Melania Rusu Caragioiu	36
Iris Dan.....	37
Angela Furtună	39
Emanuel Pope	45
Daniela Toma	46
Anca Hirschpek.....	47
Adrian Munteanu.....	53
Ioan Mircea Popovici	54
Beatrice Bernath	57
Rodica Dascălu.....	62

EDITURA SAGA

iunie 2023

